HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2011 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 201

Kostel Povýšení svatého Kříže v Chuchelné

Moderní kostel Povýšení svatého Kříže v Chuchelné byl vybudován po pádu komunistického režimu v Československu a byl posvěcen v roce 1996. Obec Chuchelná se nachází zhruba na poloviční cestě z Opavy do Bohumína na severní Moravě, nedaleko polských hranic.

První zmínky o chuchelnickém šlechtickém sídle, či panském statku se nalézají v první polovině 17.století. V roce 1670 koupil statek Karel Maxmilián Lichnický a od roku 1683 se zde začal budovat honosný zámek. Chuchelná se koncem 17. století stala centrem velkého panství, neboť Lichnovští postupně koupili další majetky v okolí: Ovsiště, Píšť, Strahovice, Bořutín, Kobeřice, Bolatice, Boleslav, Štěpánkovice. Roku 1716 získali sňatkem rozsáhlé oderské panství a roku 1778 Hradec nad Moravicí. Chuchelná se postupem času změnila jen na výletní rezidenci, kam zajížděli na hony, protože trvale pobývali na svých nových sídlech.

Historie duchovní správy v Chuchelné je atypická oproti většině okolních farností. Odedávna patřila Chuchelná ke Křenovicím jako přifařená obec spolu se Strahovicemi z území České republiky a Šamařovicemi a Bořutínem z území Polska. V roce 1727 dostal tehdejší vlastník panství - zemský hejtman hrabě František Bernard Uchnovský od biskupské konsistoře v Olomouci dovolení zřídit v zámku v Chuchelné kapli a instalovat zámeckého kaplana pro sloužení každodenních mší pro svou rodinu a služebnictvo. Později bylo dovolena účast na bohoslužbách pro zámecké hosty a zámecké úřednictvo. V letech 1775 - 76 byla vybudována u zámku nová kaple. Byla zděná, klenutá a kromě hlavního oltáře se Spasitelem na kříži, měla 2 boční oltáře - sv. Jana Nepomuckého a sv. Peregrina, dále zde byla křížová cesta, kazatelna a na kůru malé varhany.

Samostatná farnost v Chuchelné byla zřízena povýšením bývalé zámecké kaple kostela na farní kostel Povýšení sv. Kříže 1. 7. 1921 přičemž právo k obsazení nově vzniknuvší fary si ponechal arcibiskup olomoucký. Na výstavbu nového kostela a fary složili farníci v Chuchelné 100 000 Kč, kníže Lichnovský 50 000 Kč. Dne 3. 9. 1921, v sobotu odpoledne, bylo v Chuchelné biřmování samotným arcibiskupem olomouckým Antonínem Cyrilem Stojanem a příštího dne sloužil arcibiskup v Chuchelné slavnou mši svatou pod širým nebem a posvětil nový kříž a hřbitov. Nový farní kostel byl postaven v letech 1921-1922 a podobně jako zámecká kaple byl zasvěcen Povýšení sv. Kříže. U kostela byla též vybudována fara s příslušenstvím. Koncem 2.světové války byl kostel zcela zničen náletem na Velký Pátek roku 1945. Fara poškozena nebyla. Od konce války se k bohoslužbám užívala kaple knížat rodiny Lichnovských s hrobkou - tzv. mausoleum Lichnovských, které bylo vybudováno v letech 1902 - 3. Torzo farního kostela bylo strženo v roce 1948.

Chuchelničtí občané se ovšem nesmířili se zánikem svého kostela. Bohužel, doba nepřála nové výstavbě. Komunistický režim potlačoval církve, a zvláště katolickou, takže až v roce 1968, tedy v době demokratizace společnosti, byly zahájeny prvé kroky k výstavbě nového chrámu. Začaly se organizovat sbírky, vznikl projekt a 26. června 1969 byl na místě původní stavby vysvěcen základní kámen pro stavbu nového kostela. Slavnostní mši tehdy celebroval olomoucký biskup Josef Vrána za přítomnosti mnoha kněží z okolí, včetně organizátora, místního kněze P. Josefa Koneczného a věřících z obce i okolí. Bohužel v té době již začala nastupovat tzv. normalizace, čili pokus o návrat do poměrů před lednem 1968, takže celá věc usnula na dvacet let.

Pádem komunismu koncem roku 1989 došlo okamžitě k oživení myšlenky stavby chrámu. Řídící výbor nechal základní kámen opětovně vysvětit, tentokráte 22. dubna 1990 na Velehradě u příležitosti návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. v tehdejším Československu. A pak již práce pokračovaly svým standardním tempem: stavební povolení farnost získala v dubnu 1993 a ihned s ním se začalo stavět podle architektonického návrhu Ing. Jana Kromra z Kobeřic a návrhu interiérového řešení Ing. arch. Josefa Bartáka z Hlučína. Stavba, která vznikla svým slohem zapadá do okolního prostředí, zarámovaného nedalekým mauzoleem, rybníkem a zámeckou zdí s parkem. Finančně se na stavbě podíleli nejenom domácí farníci, ale i věřící z okolních vesnic a ze sousedního Polska a též z Německa.

První mši svatou sloužil a slavnostní vysvěcení chrámu Povýšení svatého Kříže uskutečnil olomoucký arcibiskup Jan Graubner dne 4. května 1996. Mše se zúčastnilo několik tisíc věřících, včetně rodáků žijících v Německu a v přihraničních obcích Polska.

Velkou zásluhu na rychlé výstavbě architektonicky velmi kvalitní stavby měli hlavně místní občané, kteří zde bezplatně odpracovali 23 tisíc hodin. Stavba se uskutečnila pod vedením hlavního stavbyvedoucího Richarda Rataje za podpory starosty obce a celého zastupitelstva. Vše organizoval tehdejší duchovní správce farnosti, P. Antonín Kocurek, farář v sousedních Koběřicích, který farnost v Chuchelné spravoval excurrendo. P. Kocurka mnozí naši krajané znají z jeho pozdějšího působení jako českého misionáře v New Yorku a ve Washingtonu, D.C.

Interiér nového kostela je jednoduše a vkusně upraven. Nad mramorovým obětním stolem se v průčelí zvedá až ke stropu pozlacený kříž bez korpusu ozdobený svatozáří. Po levé straně oltáře je na stěně umístěn svatostánek, vpravo před oltářem je ambon. Po pravé straně chrámové lodě je barokní socha Panny Marie královny v životní velikosti. Lavice pro věřící jsou prosté, na prostorném kůru jsou krásné varhany, kostel má početný chrámový sbor. Duchovní život farnosti v Chuchelné je dnes skutečně bohatý a příkladný. Svátek Povýšení svatého Kříže se slaví 14.září.

Foto na titulní straně:
Kostel Povýšení sv. Kříže v Chuchelné

Svátek Povýšení svatého Kříže

Svatý Kříž, na němž byl ukřižován Ježíš Kristus, je od raného křesťanství tradičním předmětem úcty věřících. Na mnoha místech jsou uctívány jeho části jako relikvie a svatému Kříži je rovněž zasvěcena řada kostelů a kaplí.

Kříž byl nalezen roku 325 při vykopávkách prováděných na příkaz císaře Konstantina, jejichž cílem bylo najít Boží hrob. Konstantin zamýšlel vybudovat na jeho místě honosnou baziliku. V téže době se na pouť do Svaté země vydala i jeho matka, císařovna Helena, která se chtěla modlit na svatých místech, nechat tu vybudovat další stavby a zároveň zkontrolovat hospodaření s penězi určenými na stavbu baziliky. Podle podání svatého Ambrože nalezla císařovna Helena zbytky křížů a další relikvie roku 326. Na jedné straně Golgoty byla nalezena jednomístná jeskyňová hrobka sestávající z komory a předsíně, na druhé straně Golgoty v jiné jeskyni byly nalezeny tři příčné trámy, odpovídající tomu, že s Ježíšem byli (podle Lk 23,32-33) ukřižováni dva zločinci, dále tři hřeby a dřevěná tabulka s trojjazyčným nápisem „Ježíš Nazaretský, král židovský." Ježíšův trám byl poté určen na základě zázraku, uzdravení těžce nemocné ženy.

Za den nalezení se udávalo 13. září. Po návratu do Říma uložila Helena několik částí Kristova kříže, několik trnů z Kristovy koruny, dva hřeby, část tabulky s nápisem „Ježíš Nazaretský" a příčný trám jednoho ze zločinců (polepšeného, kterého tradice nazývá Dismas) ve svém paláci, který císař Konstantin na přání své matky roku 328 věnoval římskému biskupovi a nechal ho přestavět na chrám Svatého Kříže.

Císař Konstantin nechal nad Golgotou a Božím hrobem postavit pětilodní baziliku a uvnitř nad Božím hrobem pak nechal zvlášť postavit obrovskou rotundu nazvanou Anastasis, což znamená „Zmrtvýchvstání". Při svěcení Konstantinovy baziliky 14.září 335 došlo k slavnostnímu vyvýšení svatého kříže.

Při vpádu Chosroese II. do východořímské říše padl roku 614 Jeruzalém, posvátná místa byla popleněna a relikvie Kristova kříže byly odvezeny do Persie. Roku 621 se sice císaři Heraklovi podařilo Peršany zatlačit, ale teprve, když byl Chosroes roku 628 svržen s trůnu a zabit, nabídl jeho nástupce Byzanci mír a současně jí vrátil tuto relikvii. Sám Heraklius nesl kříž z Tiberiady až do Jeruzaléma a zde jej 3. května 628 odevzdal patriarchovi Zachariášovi.

V Jeruzalémě se od 5. století vystavovaly zbytky dřeva z Kristova kříže k uctění věřícími v rámci oslav výročí posvěcení Baziliky Božího hrobu 14. září. Ve východních církvích se pak tento den začal slavit v 7. století svátek Povýšení svatého Kříže asi o stol let později došlo k jeho rozšíření i do Západní církve. K datu 3. května vznikl na Západě svátek nesprávně označovaný výrazem Nalezení svatého Kříže, který však ve skutečnosti souvisel s návratem ostatků z Persie v roce 628. Liturgickou reformou papeže Jana XXIII. byl tento svátek v současném církevním kalendáři zrušen a slaví se pouze 14. září svátek Povýšení svatého Kříže, který připomíná velikonoční utrpení Ježíše Krista a vykoupení lidstva jeho smrtí na kříži.

Svatý kříži, tebe ctíme, lůžko Pána Ježíše...

Podle popisů poutníků do Jeruzaléma z 4. až 6. století se zde vystavovala tabulka z ořechového dřeva přetřená vápnem, na které byla k přečtení slova „král židovský" v hebrejštině, řečtině a latině. V evangeliu sv. Jana se uvádí, že nápis měl znít „Ježíš Nazaretský, král židovský". Z toho se usuzuje, že císařovna Helena odvezla do Říma část tabulky s nápisem „Ježíš Nazaretský".

V roce 1492 při restaurování baziliky sv. Kříže Jeruzalémského v Římě byla v místech někdejší soukromé kaple císařovny Heleny objevena pod oltářem zazděná olověná truhlička s nápisem „Titulus crucis" s pečetí z roku 1143, kdy kostel prošel předchozí přestavbou. Po otevření byla nalezena tabulka z ořechového dřeva se stopami po vápnovém nátěru a s trojjazyčným textem „Ježíš Nazaretský". Roku 1496 papež Alexandr VI. prohlásil tento nález za autentickou relikvii, kterou do Říma dopravila svatá Helena. Řecký i latinský nápis jsou napsány zrcadlově zprava doleva, po vzoru hebrejštiny.

Přímo v kostele svatého kříže v Římě jsou dosud uchovávány v samostatných relikviářích části kříže, dva trny z trnové koruny, tabulka s čitelným nápisem NAZARENUS a jeden hřeb z kříže. Druhý hřeb z kříže, vsazený do zlata, je součástí Svatovítského pokladu v pražské katedrále.

LITURGICKÁ ČTENÍ

25.neděle v mezidobí - 18.září 2011

1. ČTENÍ - Iz 55, 6-9

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť mé myšlenky nejsou myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.

2. ČTENÍ - Flp 1, 20c-24. 27a

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitkem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem - a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě naživu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 20, 1-16a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem deváté hodiny, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácté a třetí hodiny odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem páté hodiny a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplať jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem páté odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'"

26.neděle v mezidobí - 25.září 2011

1. ČTENÍ - Ez 18, 25-28

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Říkáte: 'Pán nejedná správně!' Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíše vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře."

2. ČTENÍ - Flp 2, 1-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mt 21, 28-32

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce,' ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane,' ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?" Odpověděli mu: „Ten první." Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu."

Slavnost sv. Václava - 28.září 2011

1. ČTENÍ - Mdr 6,9-21

Čtení z knihy Moudrosti.

Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostiví mých slov, mějte po nich touhu, a poučí vás. Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak má sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha. A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, ctěte moudrost, abyste kralovali navěky.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Kr

sta máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

EVANGELIUM - Mt 16,24-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání."

27.neděle v mezidobí - 2.října 2011

1. ČTENÍ - Iz 5, 1-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zazpívám píseň svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma, judští mužové, suďte mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci - jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle - nepravost, čekal právo, a hle - bezpráví!

2. ČTENÍ - Flp 4, 6-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všecko pomyšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chvály. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

EVANGELIUM - Mt 21, 33-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázel vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. Hospodář poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: Na mého syna budou mít ohled. Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše! A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?" Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek." Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce."

28.neděle v mezidobí - 9.října 2011

1. ČTENÍ - Iz 25, 6-10a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, přikrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře."

2. ČTENÍ - Flp 4, 12-14.19-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 22, 1-14

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poražení, všechno je připraveno, pojďte na svatbu! Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytali jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete. Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů? On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů. Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.srpna 2011

Politické události

Státní úředník příčinou vládní krize

Spor o Ladislava Bátoru, šéfa personálního odboru ministerstva školství, přerostl ve vládní krizi poté, co deník Právo 17. srpna upozornil na slova, kterými se na svém facebookovém profilu Bátora vyjádřil o ministru zahraničí Karlu Schwarzenbergovi. Bátora zde Schwarzenberga označil za „chudáčka starého" a napsal: „To se mu to bezostyšně prská, když ví, že ho přinejmenším ze tří důvodů nemohu vyzvat na souboj..." Odpověděl tak na negativní Schwarzenbergova prohlášení k Bátorovým aktivitám v souvislosti s pražským festivalem gayů a lesbiček Prague Pride a k Bátorově politicky exponované pozici na ministerstvu školství.

Na protest proti Bátorovým výrokům čtyři ministři strany TOP 09 opustili ve středu 17.srpna zasedání vlády a úkoly svého místopředsedy ministra financí Miroslava Kalouska vyzvali ministra školství Josefa Dobeše (Věci veřejné), aby Bátoru propustil. Doslova: „Za situace, kdy pan ministr Dobeš poskytuje politickou ochranu státnímu úředníkovi, který veřejně urází prvního místopředsedu vlády, nebudou ministři za TOP 09 na veřejnosti předstírat, že pan ministr Dobeš je jejich kolega."

Ministr Dobeš se ministru zahraničí Karlu Schwarzenbergovi za výroky svého úředníka veřejně omluvil, všem Bátorovovo propuštění odmítl. Ministři za TOP09 pak splnili svoji hrozbu a zasedání vlády 24.srpna se nezúčastnili, nechali se zde zastupovat svými náměstky. Situaci, při níž po několik dnů padala v médiích ostrá slova z obou stran, vyřešil osobním jednáním Karel Schwarzenberg s ministrem Dobešem. Jak uvedla média 29.srpna, ministr Dobeš Ladislava Bátoru z místa šéfa personálního odboru odvolá, ponechá ho však na ministerstvu. Bátora se stane zástupcem ředitele ministerské kanceláře zodpovědného za majetek, což podle Miroslava Kalouska je „neškodná trafika". Také proto se ministři za TOP09 na zasedání vlády 31.srpna vrátili.

Ladislav Bátora je předsedou konzervativní iniciativy D.O.S.T. a někdejší kandidát nacionalistické Národní strany, který se ostře vymezuje vůči evropeismu, multikulturalismu, feminismu, antidiskriminaci či ekumenismu. Když se na jaře objevily zprávy o tom, že se má stát náměstkem ministra kultury, zvedla se vlna kritiky v médiích, na kterou Dobeš odpověděl, že mu Bátoru doporučili lidé z Hradu. Prezident Václav Klaus se Bátory veřejně zastal, když kampaň proti Bátorově účinkování na ministerstvu školství označil za „diktaturu politické korektnosti." Bátora vedl personální odbor na ministerstvu školství oficiálně od srpna, od dubna zde působil jako poradce ministra.

V rozhovoru pro Hospodářské noviny 31.srpna ministr zahraničí Karel Schwarzenberg přiznal, že spor o Bátoru byl politické povahy: „Pro nás bylo klíčové, aby člověk jeho názorů neměl zprostředkovaně vliv na školství a na výchovu dětí." Současné řešení přivítal, protože mezi přijímáním lidí a nákupem techniky nebo domů je podle něj rozdíl. „Já jsem starý dědek a mezi dnešními politiky jsem asi jediný, který pamatuje protektorát. A nerad bych aby se toto smýšlení vrátilo," dodal Schwarzenberg.

Za svá práva v Praze pochodovali lesbičky a homosexuálové

Po Madridu, Berlínu a New Yorku se Praha stala další světovou metropolí, ve které se pochodovalo za práva lesbiček a homosexuálů. Festival tolerance Prague Pride 2011 trval od 10. do 14. srpna a jeho prezident Czeslaw Walek pro Carolinu prohlásil: „Založili jsme tradici. Je vidět, že Praha Pride zkrátka potřebovala."

Vrcholem pětidenního festivalu byla sobota 13. srpna, kdy ulicemi Prahy procházel průvod hrdosti. V jeho čele pochodovaly i známé osobnosti jako bývalý politik Martin Bursík s manželkou nebo režisérka Olga Sommerová. Průvod sexuálních menšin doprovázený alegorickými vozy s hudbou odstartoval v jednu hodinu z náměstí Republiky, pokračoval přes Příkopy, Národní třídu až na Střelecký ostrov.

Na celou akci dohlížela policie. Ta zabraňovala nepříjemným konfliktům. Například na Jungmannově náměstí vyjádřila svůj nesouhlas s festivalem urážlivými nadávkami skupina pravicových radikálů organizovaná Dělnickou stranou sociální spravedlnosti. Policisté účastníky průvodu od extrémistů oddělili. Na náměstí Republiky demonstrovali Mladí křesťanští demokraté.

Na Střeleckém ostrově pak zábava pokračovala hudebním festivalem. Vystoupila zde skupina Charlie Straight, zpěvačky Tonya Graves nebo Leona Machálková. „Zprostředkovali jsme nevšední zážitek. Jsme mile překvapení, ani jsme nečekali tolik lidí," komentoval první ročník Prague Pride 2011 Czeslaw Walek a počet účastníků odhadl zhruba na pět tisíc. „Vysmáté tváře a pozitivní energie nás utvrdily v tom, že v této tradici hodláme i na budoucí rok pokračovat," dodal prezident festivalu.

Historicky první Prague Pride 2011 zaštítil pražský primátor Bohuslav Svoboda. "Vnímal jsem jako svoji povinnost, že tato menšina má právo na to, aby tolerance k ní nekončila u bran primátorské záštity," uvedl Svoboda pro ČTK. Proti akci se postavila řada konservativních politiků včetně prezildenta Václava Klause a katolická církev.

Jsou homosexuálové devianti?

Festivalu Prague Pride 2011 předcházela bouřlivá diskuse o homosexualitě, kterou odstartovalo ve čtvrtek 4.srpna prohlášení Petra Hájka, zástupce vedoucího kanceláře prezidenta republiky pro oblast komunikace a kultury, v internetovém periodiku Parlamentní listy. Jeho hlavním záměrem bylo vyslovení nespokojenosti nad tím, že Prague Pride 2011 podpořil svou záštitou pražský primátor Bohuslav Svoboda (ODS) a také poslanec ODS Boris Šťastný, což je podle Hájka "vítězství havlismu v ODS na celé čáře", jež přeměňuje ODS v "kryptosocia-

listickou stranu". Tuto politickou polemiku však zastínila jiná část Hájkova textu, podle něhož Prague Pride je "nátlakovou akcí homosexuálů, při prosazování světa, v němž hluboké národní tradice a kulturní kořeny ožírá obluda multikulturalismu, (...) v němž sexuální či jakákoli jiná deviace je povýšena na ctnost, abnormalita na normu, destrukce společnosti na posvátný Pokrok."

Na Hájkův článek okamžitě reagovala opoziční ČSSD i vládní Věci veřejné žádající, aby se prezident od Hájkových výroků distancoval. Václav Klaus se však Hájka ve jménu svobody slova zastal s tím, že slovo deviace považuje za „hodnotově neutrální slovo." Třináct velvyslanců v čele s velvyslancem USA v Praze festival Prague Pride veřejně podpořilo a zároveň vyjádřilo solidaritu s komunitami sexuálních menšin v České republice. Na tento krok reagovala iniciativa D.O.S.T. v čele se svým předsedou Ladislavem Bátorou, jenž před zraky televizních kamer navštívil velvyslanectví USA s dopisem vyjadřujícím protest proti veřejné podpoře, kterou velvyslanec Norman Eisen festivalu Prague Pride 2011 vyslovil. Právě tato Bátorova akce stála na počátku výměny názorů mezi ním a ministrem zahraničí Karlem Schwarzenbergem, jež způsobila dvoustýdenní krizi uvnitř vládní koalice (viz úvodní článek).

Rasové nepokoje na severu Čech

Problémy v soužití obyvatel některých severočeských měst s romskou populací se vyhrotily v srpnu po dvou incidentech, při nichž tekla krev. V Novém Boru 7. srpna napadla skupina pěti Romů mačetami hosty v místní herně a některé z nich vážně zranila. Podle verze prezentované v médiích se tito hosté zastali barmanky, která se snažila vykázat skupinu nezletilých agresivních Romů z herny. Podle jiné verze personál herny nechal mladé Romy na automatech hrát až do chvíle, kdy jim barmanka odmítla vyplatit výhru vzhledem k jejich nezletilosti. Na útočné chování Romů reagovali zdejší hosté fyzickým násilím, za které se později přišli Romové pomstít.

O dva týdny později, v noci ze soboty na neděli 21. srpna skupina osmnácti Romů napadla v Rumburku cestou z baru šestici jiných mladíků. Když se tito snažili schovat do domu, útočníci rozbili dveře a jednoho mladíka, který nestačil utéct, zbili teleskopickými obušky tak, že skončil se zlomeninami v nemocnici.

Vedení policie reagovalo na zvýšené napětí v regionu vysláním padesáti policistů pořádkové služby do měst ve šluknovském výběžku. Na pátek 26. srpna byly do měst Rumburk a Varnsdorf svolány demonstrace proti kriminalitě a násilí. Ve snaze zabránit pochodu radikálně pravicového hnutí Občanský odpor, demonstraci v Rumburku zorganizovala místní ČSSD.

Akce se však organizátorům vymkla z rukou, když před dvanácti stovkami demonstrantů vystoupil jeden z pravicových extremistů s xenofobním projevem, a když nejradikálnější skupina demonstrantů se snažila proniknout k domům, kde bydlely rodiny útočníků a zaútočit na ně. Jedině díky zásahu policie nedošlo k velkým škodám ani zraněním. Demonstrace začala v pět hodin odpoledne, obléhání domů trvalo až do osmi hodin večer, policie zde zadržela pět osob.

Den před tím navštívila Rumburk delegace z Prahy. Ministr vnitra Jan Kubice, policejní prezident Petr Lessy a vládní zmocněnkyně pro lidská práva Monika Šimůnková s doprovodem jednali se starosty některých měst šluknovského výběžku. Ve Varnsdorfu uspořádala radnice k problému veřejnou debatu.

Všichni se shodují v tom, že k výbušné situaci na Šluknovsku přispívají majitelé realitních kanceláří a developeři, kteří do regionu sestěhovávají nepřizpůsobivé občany z ústeckého a libereckého kraje. Je zcela běžnou praxí, že majitelé domů v jiném kraji koupí ve Šluknovsku levnější nemovitost, přestěhují do ní problematické obyvatele a původní nemovitost pak opraví a výhodně prodají. Takové jednání vadí i romským starousedlíkům na Šluknovsku, kteří do té doby s většinovou populací neměli vážnější konflikty.

Zemřel Ctirad Mašín, pohřbu v USA se účastnil ministr obrany Alexandr Vondra

V americkém Clevelandu zemřel 13. srpna po delší nemoci ve věku 81 let Ctirad Mašín, syn československého důstojníka Josefa Mašína popraveného nacisty, který spolu se svým bratrem Josefem a dalšími mladými lidmi na začátku 50. let organizoval ozbrojený odpor proti vládnoucímu režimu. Na podzim roku 1953 se bratrům Mašínům společně s Milanem Paumerem podařilo probít do západního Německa poté, co v Československu po jejich akcích zůstali tři mrtví a jeden těžce zraněný člověk.

Pohřbu s americkými vojenskými poctami 24. srpna se účastnil český ministr obrany Alexandr Vondra, který oběma bratrům udělil nejvyšší vojenské vyznamenání Zlatá lípa, Ctiradovi in memoriam. Veřejná diskuse o tom, zda ministr Vondra měl či neměl bratry Mašíny vyznamenat, přinesla další důkaz o tom, jak případ protikomunistické odbojové skupiny bratří Mašínů rozděluje českou společnost.

Alexandr Vondra vyznamenání zdůvodnil slovy: „Česká společnost nemá příliš mnoho hrdinů a jsem přesvědčen, že do budoucna si většina lidí bude jejich odhodlání a odvahy vážit." S tímto oceněním odvahy a odhodlání však dle průzkumů veřejného mínění většina českých občanů nesouhlasí. Zdrženlivé stanovisko vydal také prezident Václav Klaus v rozhovoru pro deník Právo 27. srpna: "Ponechme Mašínům styl života, který si zvolili. Ale není sebemenší důvod, abychom je vyznamenávali. Neudělal to mimochodem ani můj předchůdce Václav Havel."

Univerzita nabídla zájemcům o žurnalistiku letní školu

Katedra žurnalistiky Fakulty sociálních věd UK letos poprvé zorganizovala sérii tří prázdninových Letních škol pro mladé a začínající novináře. První z těchto týdenních kurzů od 25. do 29. července se věnoval základům psané a obrazové žurnalistiky. Pedagogové katedry žurnalistiky zde vysvětlovali a frekventanti pak na vlastní kůži zkoušeli, co činí zprávu zprávou, jaké formální náležitosti by zpráva měla mít, jak napsat titulek či perex, jak fotografovat pro noviny a časopisy. Důraz byl kladen na eti-

ku v žurnalistice obecně, a v obrazové žurnalistice zvlášť. Druhý kurz ve dnech 22.-26. srpna se zaměřil na základy audiovizuální žurnalistiky. Po seznámení se s teoretickými a historickými východisky rozhlasové a televizní žurnálustiky si účastníci kurzu v rozhlasové a televizní laboratoři Institutu komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK vyzkoušeli, jak napsat rozhlasovou zprávu, načíst ji na mikrofon, jak vést televizní rozhovor a jak vystupovat před televizní kamerou. Tento kurz zakončila exkurze ve studiích ČT24.

Rovněž třetí právě probíhající kurz ve dnech 29. srpna-2.září využil technických kapacit fakultního rozhlasového a televizního studia v objektech Karolina pro nácvik praktických dovedností při výrobě televizního zpravodajství, přičemž tento kurz již předpokládal jisté zkušenosti z praxe místních a regionálních televizních studií. Atraktivitě kurzů prospělo, že se do nich zapojili nejen pedagogové katedry žurnalistiky pod vedením docentky Barbory Osvaldové, ale také lidé známí z televizní obrazovky – Václav Moravec a Jakub Železný.

Česká republika uznala povstalce proti Kaddáfímu

V pondělí 29. srpna vydal ministr zahraničí ČR Karel Schwarzenberg prohlášení o tom, že Česká republika uznala povstaleckou Přechodnou národní radu (NTC) za jediného zákonného politického představitele Libye. "Vývoj situace potvrdil rostoucí váhu Přechodné národní rady do té míry, že se reálně stala jediným legitimním politickým představitelem libyjského lidu," uvádí se v prohlášení.

Již 22. srpna, když povstalci obsadili větší část Tripolisu, personál libyjské ambasády v Praze vyvěsil červeno-černo-zelenou povstaleckou vlajku na budově své mise. Česká republika uzavřela své velvyslanectví v Tripolisu v únoru po vypuknutí nepokojů. Zda a kdy se český velvyslanec do Libye vrátí, ministerstvo zatím neuvedlo.

Ekonomika

Propad české burzy – trhy akciím nevěří

Pokles na světových burzách, který následoval poté, co agentura Standard & Poor's snížila poprvé v historii špičkový úvěrový rating Spojených států z AAA na AA+, se projevil také na Pražské burze cenných papírů. Během pondělka 8. srpna se pražská burza propadla o téměř šest procent. Na pokles cen akcií kromě snížení amerického ratingu měla vliv také neutěšená situace eurozóny a špatná makroekonomická čísla o hospodářském vývoji evropských zemí za první pololetí. Index PX, který se pohyboval v první polovině roku nad hodnotou 1200, se v několika dnech propadl pod hranici 1000 bodů, aby na konci srpna vyšplhal na hodnotu 1030 bodů, což je o deset procent méně než před rokem.

Václav Klaus si přeje českou výjimku ve věci eura

Prezident Václav Klaus při setkání s českými velvyslanci v úterý 30.srpna kromě svých představ o úkolech českých diplomatických služeb pohovořil také na téma společné evropské měny. Klaus, který je dlouhodobým odpůrcem eura, vyjádřil přání, aby Česká republika získala trvalou výjimku z povinnosti zavést euro, stejnou jako má Dánsko, Švédsko a Velká Británie. Z členství České republiky v Evropské unii vyplývá závazek přijmout jednotnou evropskou měnu, jakmile budou splněna požadovaná maastrichtská kritéria. Závazek však není časově termínován, kromě toho česká ekonomika v současné době maastrichtská kritéria (vládní deficit, veřejný dluh) nesplňuje.

Kurzovní lístek 1.9. 2011 (střed)

EUR, 1 .....24.150
Kanada, 1 .....17.307
USA, 1 .....16.908

Kultura

Na Letní Letné hostovaly zahraniční cirkusové a divadelní soubory

Více než devadesát představení nabízejí tuzemští i zahraniční umělci na festivalu nového cirkusu a divadla Letní Letná ve dnech 21. srpna až 4. září. Poprvé v Praze zde hostovala společnost Compagnie YX a Malabar z Francie a představil se i švédský Cirkus Cirkör. Diváci se mohli účastnit cirkusových dílen, různých výtvarných aktivit a divadelních představení pro děti i dospělé, které postupně odehraje přes 30 umělců a souborů. Zároveň v rámci festivalu proběhla i letní škola Letní Letňák, která nabídla dětem od 6 do 15 let možnost vyzkoušet si žonglování, herectví a další aktivity pod dohledem účinkujícího souboru divadla ANPU.

Národní divadlo v netradiční roli: galerie i letní kino

Jako většina scén ani Národní divadlo letos o prázdninách nehrálo. Na rozdíl od těch ostatních však i v této době zařadilo rozmanitý kulturní program, který byl tentokrát ve znamení slavného anglického dramatika Shakespeara. Organizátoři připravili letní kino i výstavu fotografií. Tribuny letního kina i galerie byly ve venkovním prostoru mezi historickou budovou Národního divadla a jeho Novou scénou.

Herecká galerie pod širým nebem nabídla zájemcům podívanou v podobě fotografií nejvýznamnějších hereckých výkonů shakespearovských dramat. Ta jsou nedílnou součástí repertoáru divadla již od doby jeho vzniku. Diváci mohli během celého léta obdivovat velikány české divadelní scény, mimo jiné Radovana Lukavského, Luďka Munzara nebo Ladislava Peška.

Muzeum mladého umění představuje začínající umělce i zahraniční špičky

To nejlepší z tvorby absolventů českých vysokých uměleckých škol nabízí návštěvníkům nově otevřené Museum of Young Art. V prostorách barokního paláce rodiny Colloredo-Mansfeld mohou návštěvníci Prahy obdivovat provokativní a nekonvenční tvorbu současné generace. Expozice je vedle děl mladých umělců doplněna tvorbu uznávaných výtvarníků, jako jsou například David Černý nebo Švýcar Ugo Rondinone. Z dílny Davida Černého nechybějí zásadní díla jako jsou Shark nebo Pistole, které byly vystavovány v roce 1994 ve Světovém obchodním centru v New Yorku. Muzeum otevřelo nezisk. sdružení Artbanka, které chce podpořit mladé umělce a přiblížit jejich tvorbu veřejnosti. Pro návštěvníky je připravena rozsáhlá sbírka rozkládající se na ploše téměř 4000 m^2. Muzeum sídlí ved Kar-lova mostu. Návštěvník s vstupenku zaplatí 160 Kč nebo snížené vstupné ve výši 8 Kč.

Stručně z kultury

* V pondělí 9. srpna zemřela v Praze ve věku 83 let divadelní a filmová herečka Jiřina Švorcová, která největší část svého profesionálního života strávila v Divadle na Vinohradech. V povědomí široké veřejnosti ji zpopularizovala role v televizním seriálu Žena za pultem a také její politická aktivita komunistické funkcionářky, která po roce 1989 svoji veřejné vystupování i nadále spojovala s KSČM.

* V neděli 7. srpna let zemřel v Kanadě ve věku 99 let pianista, skladatel, textař a aranžér Jiří Traxler, který byl spoluzakladatelem éry českého swingu 30. a 40. let. V roce 1949 Traxler odešel do emigrace a hudbě se již profesionálně nevěnoval. Jeho písničky však stále žijí ve starých filmech, pro které Traxler komponoval hudbu.

Sport

Viktorie Plzeň si zahraje Ligu mistrů

Svoje vítězné tažení v kvalifikačních utkáních evropských fotbalových pohárů zakončila Viktoria Žižkov dvojnásobným vítězstvím nad dánským FC Kodaň a stala se tak třetím českým klubem – po Spartě a Slavii – který si zahraje Ligu mistrů. Do odvetného utkání s dánským soupeřem 24. srpna na stadionu pražské Slavie v Praze nastupovala Plzeň s překvapivým náskokem dvou gólů, když v úterý 16.srpna na hřišti kodaňského soupeře zvítězila 3:1. V odvetě 24.srpna Plzeň sice prohrávala 1:0, ale nakonec skóre obrátila ve vítězství 2:1. Soupeřem Plzně v základní skupině LM budou FC Barcelona, AC Milán a běloruský BATE Borisov.

Naproti tomu Sparta se neprobojovala do Evropské ligy, když v play off ji vyřadil rumunský FC Vaslui, který doma vyhrál 2:0 a ze Sparty odcházel s porážkou 1:0.

Sparta v čele Gambrinus ligy

Po pěti kolech fotbalové Gambrinus ligy je v čele Sparta Praha s plným bodovým ziskem 15 bodů. V pátém kole se Spartě podařilo porazit i fotbalového mistra Viktorii Plzeň, čímž napravila špatný dojem, který zanechala v kvalifikaci evropských pohárů. Po letech se na ligové scéně objevil klub Dukla Praha, který se zatím pohybuje v dolní polovině tabulky, podobně jako Slavia Praha, která po vyřešení finanční situace a s novým vedením má ambice během dvou let postoupit do evropských pohárů. V krizi se potácí jiný slavný klub Baník Ostrava, který zatím nezískal ani bod.

Tabulka: 1. Sparta 15 bodů, 2. Bohemians 12, 3. Mladá Boleslav 11, 4. Jablonec 10, 5. Liberec 10, 6. Olomouc 9, 7. Příbram 9, 8. Viktoria Plzeň 7, 9. Teplice 7, 10. Hradec Králové 6, 11. Slavia 5, 12. Dukla 4, 13. Slovácko 4, 14. Viktoria Žižkov 4, 15. České Budějovice 0, 16. Baník Ostrava 0.

CZECH HOLIDAY FAIRE

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, the Heart of Europe

Presented by the Moravian Cultural Society
Saturday, November 12, 2011

Doors Open at 5:00 pm Beginning at 6:00 pm

at

The Historic Mayslake Peabody Estate
1717 West 31st Street,Oak Brook,IL
Just a few Blocks West of Rt.83
Reservation Required - $ 10 Donation

European Marketplace - Czech Beer Garden - Moravian Wine Cellar
Pastry & Coffee Shop - Old World Café

Featuring:
Live Authentic Music plus Folk Dancing Performances in Traditional Costumes

Celebrating 47 Years

Moravian Cultural Society - P.O. Box 988 - Westmont, IL 60559
For more information / tickets: Call 630 - 325 3873
Visit our website: **moravianculturalsociety.org**

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Světové dny mládeže v Madridu

„V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry." (Kol 2,7)

Ve dnech 16. - 21.srpna 2011 se v Madridu ve Španělsku konaly 26. Světové dny mládeže. Na setkání s papežem Benediktem XVI. se sem vypravilo více než milion mladých lidí ze 137 zemí celého světa. Oficiální program začal v úterý 16.srpna ve 20.00 hodin bohoslužbou na Plaza de la Cibeles, kterou sloužil arcibiskup Madridu, kardinál Antonio María Rouco Varela. Před tím se velká část mladých účastnila přípravného programu ve španělských Diechzích. Česká skupina byla v diecézi Tarragona, ze které do Madridu připutovala v pondělí večer. Světových dnů mládeže se účastnilo přes tři tisíce Čechů.

Ve středu 17.srpna byly na programu první katecheze biskupů na téma „Pevní ve víře". Konaly se na 250 místech v Madridu v 35 jazycích. Českou katechezi vedl světící biskup českobudějovické diecéze Pavel Posád a zdůraznil v ní, že věci neviditelné jsou důležitější než ty viditelné. Pestrý dopolední program připravil tým Sekce pro mládež České biskupské konference. Modlitby, katecheze a svědectví střídaly scénky, písně hudební skupiny Credenc a komentáře mladých moderátorů. Pro zábavu i praktické informace vycházel každodenně také časopis české výpravy.

Krátce po poledni ve čtvrtek 18.srpna přiletěl do Madridu papež Benedikt XVI. Cestou mu v letadle novináři položili několik otázek. První se týkala významu světových setkání mládeže v pastorační „strategii" církve třetího tisíciletí. Papež na ni odpověděl: *„Světové dny mládeže jsou znamením, přílivem světla; zviditelňují víru a Boží přítomnost ve světě a dodávají odvahu k víře. Věřící se často cítí izolováni a téměř ztraceni. Zde zjišťují, že nejsou sami, že existuje velká síť víry a světové společenství věřících a že je krásné zažívat toto univerzální přátelství."*

Na letišti Barajas na Benedikta XVI. čekal španělský královský pár; arcibiskup Madridu a předseda Španělské biskupské konference, kardinál Antonio María Rouco Varela; představitelé vlády i zástupci města Madrid a velká část španělských biskupů. Benedikt XVI. na letišti přednesl krátkou promluvu, při níž poděkoval všem rodinám, farnostem a institucím, které nabídly pohostinnost mladým z celého světa. Vyjádřil přesvědčení, že Světové dny mládeže přinesou mnohé plody. *„Je pro mě velkou radostí mladým naslouchat, modlit se s nimi a slavit s nimi eucharistii. Světové dny mládeže přinášejí poselství naděje, tak jako vánek svěžího a mladého vzduchu, obnovující závan, který nás naplňuje důvěrou tváří v tvář budoucnosti Církve a světa,"* řekl papež při uvítání.

První setkání Svatého otce s mladými s uskutečnilo v 19 hodin na náměstí Nezávislosti (Plaza del Independencia), kde ho oficiálně přivítal primátor Madridu, Alberto Ruiz-Gallardón, a předal mu symbolický dar - klíče od města Madridu. Poté se papež vydal v doprovodu několika mladých, zastupujících všech pět světadílů, a spolu s madridským kardinálem Rouco Varelou k oblouku Puerta de Alcalá, kde zasadili olivovník. Symbolika tohoto činu se pojí s hlavním mottem letošních Světových dnů mládeže: *„V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry"(Kol* 2,7).

Zástupy mladých vítají Benedikta XVI. v ulicích Madridu

Papež pak odjel papamobilem na Plaza de Cibeles, kde ho již ne trpělivě očekávaly obrovské zástupy mladých. Papeže přivítal arc biskup Madridu, kardinál Antonio María Rouco Varela a také p zástupců mládeže z jednotlivých světadílů. Každý z nich pape předal dar, který je pro jeho kontinent symbolický. Poprvé tak zazněla oficiální hymna SDM 2011. Svatý otec Benedikt XVI. pa všechny přítomné mladé lidi pozdravil v sedmi světových jazycích.

Po četbě úryvku z Matoušova evangelia o stavbě domu na písk a na skále (Mt 7, 24-27) následovala promluva Svatého otce, v které mimo jiné papež řekl: *„Drazí mladí, naslouchejte dooprava Pánovým slovům, aby se ve vás stala „duchem a životem" (Jan 63), aby se stala kořeny, které budou živit vaši existenci, kritérie jednání, které nás připodobňuje osobě Krista: být chudými duchu, hladovějícími po spravedlnosti, milosrdnými, čistého srdc a milovníky pokoje. Jednejte tak vytrvale každý den, jako se jedná opravdovým přítelem, který nás neprodá a s nímž chceme sdíl cestu života…Využijte těchto dnů k lepšímu poznání Krista a uj stěte se, že jste-li v Něm zakořeněni, pak vaše nadšení a vaše ves li, vaše touhy jít dál, dojít k něčemu vznešenějšímu, až k Bohu, ma stále bezpečnou budoucnost... Stavbou na pevné skále bude va život nejenom pevný a stabilní, ale přispěje k tomu, že se Kristov světlo odrazí na vaše vrstevníky a na celé lidstvo, když ukážete pl tnou alternativu mnohým, kteří se nechali unášet životem, proto základy jejich života nebyly konzistentní. (...) Ano, existují mnoz kteří se považují za bohy a domnívají se, že nepotřebují kořeny, a základy, kterými by nebyli oni sami. Rádi by sami rozhodovali tom, co je či není pravda, co je dobro nebo zlo, spravedlnost neb nespravedlnost; rozhodovali o tom, kdo je hoden života anebo m že být obětován na oltáři jiných perspektiv; konali pokaždé nahoa lý krok bez nějakého předem daného smyslu a nechali se vé okamžitým podnětem. Tato pokušení číhají neustále. Je důležité ji nepodléhat, protože ve skutečnosti vedou do pomíjivosti jako živ*

bez horizontů, svoboda bez Boha. My naproti tomu víme dobře, že jsme stvořeni svobodnými k obrazu Božímu právě proto, že jsme protagonisty hledání pravdy a dobra, že jsme zodpovědni za své jednání a nejsme pouze slepými vykonavateli."

V pátek 19.srpna krátce před polednem přijel Benedikt XVI. do Escorialu, do královského kláštera sv. Vavřince spojeného s královskou rezidencí, který se nachází asi 50 km od Madridu. Zde jej na nádvoří očekávalo 1600 mladých řeholnic z různých kongregací, včetně kontemplativních. Papež těmto řeholnicím řekl: *„Mám obrovskou radost, že se během Světových dnů mládeže, které slavíme v Madridu, mohu setkat s vámi, které jste zasvětily své mládí Pánu... Osobní setkání s Kristem, z něhož čerpá vaše zasvěcení, musí být dosvědčováno proměňující silou vašich životů a má zvláštní význam dnes, kdy zaznamenáváme „určité »zatmění Boha«, určitý druh ztráty paměti, ne-li přímo odmítnutí křesťanství či popření pokladu naší víry, které může vést ke ztrátě naší nejhlubší totožnosti... Tváří v tvář relativismu a průměrnosti vyvstává potřeba této radikality, která dosvědčuje, že zasvěcení znamená příslušnost k Bohu nanejvýš milovanému... Církev potřebuje vaši mladou věrnost, zakořeněnou a založenou v Kristu. Děkuji za vaše velkorysé, naprosté a trvalé „ano", jímž odpovídáte na povolání Milovaného."*

Potom se papež odebral do baziliky, sv. Vavřince, kde jej neutuchajícím potleskem přivítalo na tisíc mladých vysokoškolských učitelů v pestrých talárech španělských univerzit. Benedikt XVI. se k nim obrátil jako ke „spolupracovníkům při šíření pravdy". Ve své úvaze mimo jiné řekl: *„Povyšuje-li se na hlavní kritérium jenom užitečnost a bezprostřední pragmatismus, mohou být ztráty dramatické: od bezmezného zneužívání vědy podstatně překračující sebe samu až k politickému totalitarismu, který lze snadno zahlédnout tam, kde je eliminováno jakékoli kritérium, které by přesahovalo pouhý mocenský kalkul... Univerzita byla a dosud je povolána být domem, kde se hledá pravda člověku vlastní... „Způsob, jak to dělat, nespočívá jenom v tom, že je víra vyučována, ale mnohem více v tom, že je žita, ztělesňována stejně jako se vtělil Logos, aby si učinil svůj příbytek mezi námi. V tomto smyslu potřebují mladí lidé autentické učitele, osoby otevřené vůči pravdě různých vědeckých odvětví, kteří jsou schopni naslouchat a sami žijí tímto interdisciplinárním dialogem; osoby přesvědčené zejména o lidské schopnosti činit pokroky na cestě k pravdě. Mládí je privilegovaným časem hledání a setkání s pravdou. Jak řekl již Platón: „Hledej pravdu, dokud jsi mladý, protože neučiníš-li tak, vyklouzne ti z rukou" (Parmenides, 135d). Tato vznešená aspirace je tím nejcennějším, co můžete svým studentům předat osobním a životním způsobem, nikoli jen některé anonymní a účelové techniky nebo chladná data, užívaná čistě funkčním způsobem... je třeba vzít v úvahu, že pravda sama je vždycky vznešenější než naše cíle. Můžeme ji hledat a blížit se k ní, ale nemůžeme ji zcela vlastnit. Spíše pravda nás vlastní a motivuje. V intelektuální a pedagogické činnosti je pokora nezbytná ctnost, která nás chrání před samolibostí, jež uzavírá přístup k pravdě. Nesmíme přitahovat studenty k nám samotným, nýbrž posílat je k oné pravdě, kterou všichni hledáme. V tomto úkolu ať vám pomáhá Pán, který vás žádá, abyste byli prostí a účinní jako sůl, jako světlo, které bez rozruchu svítí (srov. Mt 5,13-15)."*

Z Escorialu se Benedikt XVI. vrátil na apoštolskou nunciaturu do Madridu, kde poobědval se skupinou mladých vylosovaných z řad 30 tisíc dobrovolníků: Pět dívek a pět chlapců ze všech světadílů a k tomu jeden španělský pár. Za Evropu padl los na Evu Jánošíkovou ze Slovenska. O svém setkání s papežem řekla: *„Svatý otec během oběda nechával při hovoru iniciativu na mladých. Sám poslouchal, ale velmi aktivně, a reagoval na řečené. Vlastně se každý z nás dvanácti představil, takže, když měl každý pět minut, uplynulo to velmi rychle a byl to pro mne velmi vzácný čas."*

Oběd s mladými na nunciatuře v Madridu

V pátek večer se Svatý otec účastnil v centru Madridu Křížové cesty. Rozjímání k jednotlivým zastavením připravily sestry od Kříže, které pečují o nejchudší a nejpotřebnější. V nesení kříže se vystřídali zástupci 15 zemí. Křížová cesta propojila víru a sakrální umění španělských diecézí. Jednotlivá zastavení, jsou pašijové scény, které se objevují na ulicích španělských měst v procesích Svatého týdne. *„Jsou to obrazy, v nichž souzní víra a umění, aby tak zasáhly srdce člověka a vybídly jej ke konverzi. Je-li pohled víry čirý a autentický, krása mu slouží, dovede přiblížit tajemství naší spásy, hluboce nás dojmout a proměnit naše srdce, jak se to stalo svaté Terezii od Ježíše, když rozjímala před obrazem trpícího Krista,"* řekl Benedikt XVI. o působivých pašijových scénách v promluvě na závěr Křížové cesty. *„Kristovo utrpení nás podněcuje, abychom na svá ramena brali utrpení světa v jistotě, že Bůh není někým, kdo je člověku a jeho údělu vzdálen či odcizen. Naopak, on se stal jedním z nás, »aby mohl spolu s člověkem soucítit, spolutrpět způsobem velmi reálným, totiž v těle a krvi... Odtud vstoupil do veškerého lidského utrpení ten, kdo naplno toto utrpení sdílí a spolu ho snáší; odtud do každého utrpení proniká consolatio, útěcha z přítomné soucitné, spolutrpící Boží lásky, a spolu s ní vychází hvězda naděje« (Spe salvi, 39)... Vy, kteří jste citliví, nepřecházejte nevšímavě kolem lidského utrpení. Bůh očekává, že nabídnete ze sebe to nejlepší, svou lásku a soucit. Stávejte se znamením Boží útěchy a spásy. Právě ochota trpět pro druhého, trpět z lásky k pravdě a spravedlnosti jsou podstatné základy humanity, jejichž odložení by člověku přivodilo zkázu... Kříž nebyl výsledkem neúspěchu, nýbrž způsobem, jak ukázat lásku, která přistupuje až k tomu nejbezmeznějšímu darování vlastního života.... V něm rozpoznáváme ikonu svrchované lásky, kde se učíme milovat to, co miluje Bůh a tak, jak On miluje. Toto je dobrá zvěst, která vrací světu naději."*

Třetí den své apoštolské cesty v sobotu 20.srpna zahájil Svatý otec v madridském parku „ Los Jardínes del Buen Retiro". Tato zelená oáza v centru španělského hlavního města byla po celý týden místem udílení svátosti smíření. Podél hlavní cesty, příznačně nazvané „alejí smíření", bylo rozestaveno dvě stě zpovědnic, vyrobených avilským truhlářským mistrem Emiliem Úbedou jako vzdušné konstrukce z tří desek ve stylu bílých plachet. Svatý otec

přijel do parku v osm hodin ráno a za zhruba půl hodiny vyzpovídal čtyři mladé lidi – dva ve francouzštině, jednu švýcarskou dívku v němčině a španělskou dívku, která hovořila italsky.

Poté papamobilem přejel Svatý otec po tříkilometrové trase přes město do katedrály „Santa Maria la Real de la Almudena". Uvnitř katedrály čekalo na Svatého otce 1300 bohoslovců, zatímco na prostranství před katedrálou se jich shromáždily na tři tisíce. Slavnou bohoslužbu doprovázel gregoriánský chorál a s papežem koncelebrovali mnozí biskupové a kardinálové, kteří byli přítomni na Světových dnech mládeže. Papež se k seminaristům obrátil těmito slovy: *„Když vás vidím, opět si uvědomuji, jak Kristus nepřetržitě povolává mladé učedníky, aby z nich učinil své apoštoly, aby poslání církve pokračovalo a světu bylo nabízeno evangelium. Jako seminaristé putujete ke svatému cíli: být pokračovateli poslání, které Kristus dostal od Otce. Povolal vás a následujete Jeho hlas, přitáhnul vás svým pohledem lásky a vykročili jste na cestu služebného kněžství... Prožívejte tyto roky svojí formace v hluboké radosti, v postoji učenlivosti, v průzračnosti a radikální evangelní věrnosti, jakož i v laskavém vztahu k času a lidem, mezi nimiž žijete..."*

Před závěrečným požehnáním oznámil Svatý otec, že hodlá v nejbližší době prohlásit za Učitele církve španělského světce Jana z Avily, který žil v letech 1500 až 1569 a je považován za jednoho z největších kazatelů své doby.

Pouhý kilometr od letiště Cuatro Vientos, hlavního dějiště Světových dnů mládeže, se nachází ústav sociální péče pro tyzicky i psychicky postižené děti a mládež, který nese jméno svatého Josefa a spravují jej Milosrdní bratři. Právě zde se těsně před vigilií zastavil Benedikt XVI., aby se na místním sportovním hřišti setkal s dvěmi sty postiženými, jejich příbuznými a zdravotníky. *„Objeví-li se na obzoru mladého člověka bolest, býváme otřeseni a možná se ptáme: může být život velkolepý, když je proniknut utrpením?"* Tuto otázku položil v úvodu své promluvy Benedikt XVI. a připomněl, že *„společnost, která by nedokázala přijmout a neuměla utrpení druhých vnitřně nést svým soucitem, byla by nelidskou a krutou"* (Spe salvi, 38). Dlouhá tradice lidskosti, kterou zakládá Ježíš Kristus a jeho výkupné, spásonosné utrpení však způsobuje, že lidský život je cenný, byť by byl vystaven utrpení už od narození po celý život, a dochází tak paradoxně k tomu, že právě život těchto mladých lidí je nezměrným dobrem nejen pro ty, kdo jim jsou nablízku, ale i pro celé lidstvo: *„Tajemným, ale velmi reálným způsobem vzbuzují v našich často zatvrzelých srdcích něhu, která nás otevírá ke spáse. Život těchto mladých lidí určitě proměňuje lidské srdce a proto děkujme Pánu za to, že je poznáváme. Dra přátelé, naše společnost, v níž se příliš často zpochybňuje nedoce nitelná důstojnost života, každého života, vás potřebuje: vy zása ně přispíváte k budování civilizace lásky, ba více, vy jste protago nisty této civilizace. Jako děti církve nabízíte Pánu své životy s je jich souženími a radostmi a ve spolupráci s Nim tak patříte „k ve kému pokladu soucitu-soustrasti, který lidstvo nezbytně potřebuje.*

Benedikt XVI. mezi postiženými dětmi a mládeží

Sobotní program Světových dnů mládeže vyvrcholil večerní v gilii. Ta začala za soumraku krátce po půl deváté. Deset mladýc přineslo na podium na svých ramenou čtyřmetrový kříž Světovýc dnů mládeže, který jim v jejich začátku v roce 1984 daroval bl hoslavený Jan Pavel II., a ikonu Panny Marie Salus Populi R mani, rovněž dar polského papeže. Oba symboly na podium d provodil světelný průvod. Po vztyčení kříže na podiu zazněla h mna letošních SDM "Pevni ve víře".

Poté co se papež s více než milionem mladých poutníků přivítz přišlo na podium pět zástupců mládeže, aby mu položili několi otázek, které dnešní mládež zajímají: *Kdo je doopravdy Kristus jak odpovídá na lidské hledání? Jak vysvětlit, že Kristus nezap míná na trpící? Jak žít svatě povolání k manželství? Jak být věr svým ideálům a víře a přitom se nevzdálit společnosti? A jedn nepokřtěná dívka se ptala, co má dělat, když se cítí přitahova Kristem, ale není si ještě jistá, zda chce být křesťanka?*

Ve chvíli, kdy Benedikt XVI. pozdravil účastníky a zahajov svou odpověď se spustil silný déšť a vítr, který vyvolal mezi mla ými vlnu entusiasmus, ale papežovi znemožnil další čtení. Pódiu totiž nemělo střechu ale jen symbolický baldachýn ve form stromu nad papežským trůnem a nad oltářem. *„V evangeliu, kte jsme slyšeli, nám Ježíš v této záležitosti dává odpověď: „Jako Ot miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce" (J 15,9)."* Tato slova ze samotného úvodu papežovy odpovědi by poslední, která mohla být přečtena. Asi dvacet minut trvající pau způsobenou průtrží mračen statisíce mladých, kteří se ze svý míst nehnuly, vyplnily zpěvem a skandováním: *„Jsme papežo mládež!"* Když déšť a vítr zeslabil, že bylo možné pokračov poděkoval Svatý otec mladým za jejich radostnou vytrvalo *„Vaše síla je silnější než déšť!"* Původní promluvu sice ned končil, ale obrátil se k mladým krátkými pozdravy v několika zycích. Následně se odebral do sakristie, aby se převlékl do turgických rouch, ve kterých vedl eucharistickou adoraci. Třím trová monstrance se svatou hostií se na podium vynořila z prop dliště. Tichou adoraci doprovodilo jen Mozartovo *Ave verum cor pus* a *Tantum ergo*. Na závěr Svatý otec zasvětil mladé Kristo Srdci. Na rozloučenou pak Benedikt XVI. ještě dodal: *„Dr mladí, prožili jsme společné dobrodružství. Upevněni ve víře v K sta jsme přečkali déšť. Před svým odchodem vám chci popřát c brou noc. Děkuji za vám za obětí, které přinášíte a nepochybuji, je velkodušně nabízíte Bohu. Na viděnou zítra, dá-li Bůh, jak do fám. Děkuji vám za obdivuhodný příklad, který jste dali. V Kri tak jako dnes je vždycky možné čelit životním zkouškám. Ne pomeňte. Děkuji všem."*

Adorace pokračovala na letištní pláni až do rána, později už v kaplích, totiž velkých stanech postavených po obvodu prostranst

Světové dny mládeže vyvrcholily v neděli 21.srpna. Podle ser zních odhadů se účastnilo modlitební vigilie a nedělní mše svaté 2 miliony lidí. Jde o absolutní rekord Světových dnů mláde Slunečné ráno nad Quatro Vientos ukončilo noc, nepochybně kterak příjemnou pro ty, kteří strávili celou noc na letištní pl promokli po večerní průtrži mračen. Benedikt XVI. po příjezdu

Quatro Vientos po deváté hodině přesedl do papamobilu a dvacet minut projížděl mezi davy shromážděných. Rozjásané přivítání nenechalo v tvářích žádné stopy nepohody. Na začátku mše svaté se Benedikt XVI. ještě jednou vrátil k včerejšímu dobrodružství: „*Mnoho jsem na vás myslel v těch hodinách, co jsme se neviděli. Doufám, že se vám - navzdory nevlídnému počasí - podařilo aspoň trochu zdřímnout. Určitě jste nejednou během tohoto rána zvedali oči k nebi a nejen oči, srdce také – a to vás povzbuzovalo k modlitbě. Bůh dokáže všechno obrátit v dobré. V této důvěře, s vědomím, že Pán nás neopouští, začněme naši eucharistickou slavnost, s entusiasmem a upevněni ve víře.*“

V homilii Benedikt XVI. položil otázku, která zazněla v evangeliu – za koho lidé pokládají Krista. Odpověď je dvojí a Matoušovo evangelium ji naznačuje: pro některé je jedním z proroků, ale za učedníky odpovídá Petr vyznáním víry, že Kristus je syn Boží. Víra přesahuje empirická data a umožňuje chápat tajemství. Není totiž plodem úsilí a lidského rozumu, nýbrž Božím darem, učil papež: „*Víra nepodává jen nějaké informace o Kristově totožnosti, nýbrž umožňuje osobní vztah s Ním, přilnutí celou osobou – inteligencí, vůlí a city - k obsahu toho, co Bůh zjevuje o sobě samém. Otázka „A za koho mě pokládáte vy?“ tak vlastně vyprovokovala učedníky, aby ve vztahu k Němu přijali osobní rozhodnutí. Víra a následování Krista spolu úzce souvisejí. A vzhledem k tomu, že víra umožňuje následovat Mistra, musí se upevňovat a růst, prohlubovat a zrát v míře, v jaké se tento vztah s Ježíšem, důvěrnost s Ním, zintenzivňuje a umocňuje. Také Petr a ostatní apoštolové museli jít touto cestou. Teprve setkání se zmrtvýchvstalým Pánem jim otevřelo oči k plné víře.*“ Kristus klade každému z vás stejnou otázku, jakou položil svým učedníkům, pokračoval papež a povzbudil mladé ke statečnému vyznání vlastní víry. Připomněl také, že Ježíš na Petrova slova odpovídá ujištěním, že na skále jeho víry postaví svou církev. Svatý otec vysvětloval, církev není jen jednou z řady institucí: „*Ano, církev není pouhá lidská instituce jako každá jiná, ale těsně se pojí s Bohem. Sám Kristus se k ní vztahuje jako ke „své“ církvi. Není možné odtrhávat Krista od církve, jako není možné oddělovat hlavu od těla (srov. 1* Kor *12,12). Církev nežije sebou, nýbrž Pánem. On je přítomen uprostřed ní, dává jí život, pokrm a sílu.*“ Jakožto Petrův nástupce vyzval papež mladé k následování této víry, předané apoštoly. Varoval také před pokušením následovat Ježíše mimo církev, žít víru po svém. Kdo tak jedná, riskuje, že se s Kristem mine nebo skončí následováním jeho falešného obrazu, řekl Svatý otec. „*Mít víru znamená opírat se o víru bratří, a stejně tak tvoje víra slouží víře druhých jako opora. Prosím vás, drazí přátelé, abyste milovali církev, která vás zrodila k víře, která vám pomohla lépe poznat Krista, která vám dala objevit krásu jeho lásky.*“ Papež povzbudil mladé k misijnímu úsilí, které pramení z poznání přátelství s Kristem: „*Není možné setkat se s Kristem a nedat jej poznat druhým.* ***Nenechávejte si Krista pro sebe! Předávejte druhým radost svojí víry. Svět potřebuje svědectví vaší víry, určitě potřebuje Boha.*** *Myslím, že vy mladí, kteří zde zastupujete pět kontinentů, jste podivuhodným důkazem plodnosti Kristova příkazu církvi: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu“ (Mk 16,15). Také vám náleží mimořádný úkol být učedníky a misionáři Krista v různých zemích a státech, kde žije množství mladých, kteří touží po velkých věcech, a když objeví ve svých srdcích možnost autentičtějších hodnot, nenechají se svést falešnými sliby takového životního stylu, který postrádá Boha.*“

Na dva miliony mladých se zúčastnilo závěrečné mše Světových dnů mládeže

V závěru mše svaté před modlitbou Anděl Páně papež vyzval mladé, aby po návratu do svých domovů odvážně svědčili o křesťanském životě – aby se církev mohla znovu narodit v mnoha lidských srdcích a dodal: „*Hodně jsem přemýšlel v těchto dnech o mladých, kteří čekají na váš návrat. Tlumočte jim moje sympatie, zejména těm, kteří jsou v nesnázích, a také vašim rodinám a společenstvím křesťanského života, ke kterým patříte.*“ Papež také přiznal, že jej zasáhlo ohromné množství kněží a biskupů, kteří mladé doprovázeli.

V závěru eucharistické slavnosti Benedikt XVI. poděkoval vojenskému letectvu za zapůjčení letiště Quatro Vientos, právě ve chvíli, kdy se slaví 100. výročí založení Španělského vojenského letectva.

Pak nadešel očekávaný okamžik ohlášení příštích Světových dnů mládeže: v roce 2013 je bude hostit Rio de Janeiro. Španělská delegace pak předala Kříž Světových dnů mládeže mladým Brazilcům. „*Svěřuji jako Petrův nástupce všem přítomným velký úkol: neste celému světu poznání Krista a lásku k Němu. On chce, abyste byli v 21. století Jeho apoštoly a posly Jeho radosti. Nezklamte Ho. Děkuji.*“ S účastníky Světových dnů mládeže se papež rozloučil pozdravy v šesti hlavních evropských jazycích – a v portugalštině řekl své „na viděnou“.

V 17 hodin odpoledne na madridském výstavišti „Le Nueva Feria“ papež osobně poděkoval asi 30 tisícům dobrovolníků ze Španělska, ale i ze zahraničí, kteří se nabídli k pořadatelským službám: „*Svou službou jste Světovým dnům mládeže propůjčili tvář laskavosti, sympatie a péče o druhé... Tato služba, která je v zásadě službou lásky, vás všechny ve vašem životě obohatila. Vaši nahromaděnou únavu, vaše starosti a mnohé tíživé chvíle ať promění Pán na plody křesťanských ctností: trpělivost, mírnost, radost ze sdílení s druhými, ochota plnit vůli Boží. Milovat znamená sloužit a službou roste láska. Myslím, že toto bude jeden z nejkrásnějších plodů vašeho přínosu těmto Světovým dnům mládeže. Z tohoto přínosu však budete mít užitek nejenom vy, nýbrž celá církev...*“

Při loučení na letišti, za přítomnosti španělského krále Juana Carlose. Benedikt XVI. prohlásil: „*Tyto dny strávené v Madridu, s tak velkým počtem mladých ze Španělska a z celého světa, zůstanou uložené hluboko v mé paměti a v mém srdci.*“

Podle zpráv Vatikánského rozhlasu a České biskupské konference

Na svém koncertním turné po USA v Chicagu vystoupí

ČESKÝ PĚVECKÝ SBOR

Camera Chabra

**Pod vedením Profesora Lubomíra Mátla,
profesora na hudebních akademiích v Praze a v Brně**

Koncert se koná
v úterý 6.září 2011 v 7.00 večer

**v kostele České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513**

**Zaznějí skladby Antonína Dvořáka, Bedřicha Smetany,
Leoše Janáčka, Petra Ebena, Georga Friedricha Handela
a dalších významných skladatelů
a také mnohé české národní písně**

Vstupné dobrovolné

***Začíná se přesně, přijďte včas a
pozvěte své přátele a známé i Američany***

Srdečně Vás zve

**Česká katolická misie v Chicagu,
Ústředna Moravských Spolků
Generální konzulát České republiky v Chicagu**

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 11.září 2011

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při rozmanitých populárních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

DJ TONY A HOSTÉ

Vystoupí řada hudebních skupin a sólisté

Bude připraveno výborné občerstvení:
tradiční bramboráky, langoše, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 2.září 2011 uplyne již sedm let, kdy nás opustil milovaný manžel, otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho bude obětována 3.září 2011 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu. Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpomínají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

Česká Misie Vás srdečně zve na

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 18.září 2011

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 25.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

Vděčná vzpomínka

30.září 2011 uplyne deset let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 1.října 2011 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Františka Zacharová a Mária Wachutová, sestry
Ladislav Maňkoš, bratr

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zahajuje svou podzimní činnost

v úterý 13.září 2011 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Během večera bude promítnut zrekonstruovaný největší československý velkofilm němé éry:

SVATÝ VÁCLAV

Film je s původní hudbou Oskara Nedbala a Petra Křičky v provedení současného symfonického orchestru Českého rozhlasu. Snímek je jedinečný filmový unikát s nejlepším obsazením českých i zahraničních herců. Jeho natočení tehdy stálo nepředstavitelné 4 miliony korun. Film nám přiblíží život a smrt Svatého Václava, panovníka z rodu Přemyslovců, knížete, ochránce a patrona České země.

Přijďte všichni shlédnout tento unikátní film vysoké kvality zobrazující významnou kapitolu z naší národní historie. Pozvěte na toto představení i své známé.

Dobrovolný dar $ 3 .00

Věra Rokničová
jednatelka SVU Chicago

Blahopřání panu

Lubomíru Hromádkovi

k 85. narozeninám

připadajícím na 2. září 2011

Ještě před 15 lety nikdo z nezasvěcených ve washingtonské oblasti o panu Hromádkovi nic nevěděl. Jednoho krásného dne se objevil v doprovodu své spolužačky z reálného gymnasia v Jičíně a dlouhodobé přítelkyně paní Květy Schlosbergové na české mši svaté, kterou tehdy sloužil, dnes již zesnulý Otec Josef Kadlec, S.J. Od té doby potkáváme pana Hromádku, samozřejmě v doprovodu paní Květy, na mnoha českých akcích. Pan Hromádka se rychle sžil s českou společností jako by zde bydlel odjakživa. Všichni ho rádi vidí, protože ví, že kde je on, bude vždycky samá legrace. Stále s úsměvem na tváři, přestože mu do smíchu vždy nebylo. Nikdy to ale nedal na sobě znát. Celý svůj život zasvětil práci a hudbě. Pracoval v mnoha krajanských organizacích, dopisoval a stále dopisuje do krajanských časopisů, dlouhá léta byl dirigentem české dechovky, hrál česká divadla a podílel se na mnoha dalších činnostech. Vydal své zážitky ve dvou knížkách - Kytička vzpomínek a Dnes naposled - ve prospěch České misie v Chicagu.

Milý Luboši, přejeme Vám k životnímu jubileu mnoho Božího požehnání, hlavně zdraví, a ať Vás nikdy neopustí Vaše dobrá nálada.

A jak jinak, popřejeme Vám také ve verších:

Přejem Vám dobré zdravíčko,
ať Vám stále svítí sluníčko,
ať nemáte žádné problémy
a dobře ať vycházíte se všemi.

Ještě jednou dobré zdravíčko,
dobré piti a papáníčko.
Ať máte stále dobrou náladu,
od východu do slunce západu.

Ať máte doma malou almárku
a ta bude plná dolárků.
Když nebude tak nic nevadí,
dobří přátelé vše vynahradí.

Končíme citátem:

„Mládí si můžeme po celý život uchovat v srdci, ale nemůžeme si ho uchovat v kolenou.“

A na úplný závěr Vám ještě zpíváme:

Já do lesa nepojedu, já už jsem tam jednou byl.
Poslali mne hledat dědu a já taky zabloudil.
Víte co je v lese stromů přesně stejných napohled?
Než jsem našel cestu domů tak uteklo mnoho let.

Vše nejlepší přejí
Jaroslava a Josef Zolmanovi
z washingtonské oblasti

K zlatému jubileu

Otýlii Zolmanové

dlouholeté člence České katolické misie v Chicagu

K století radostí i bolu
přinášíme s gratulanty
symbolickou kytici se stovkou růží:
těch červených
pro připomínku životních obětí,
těch bílých pro potěchu srdce.

Kéž se Vaše cesta slzavým údolím,
často zarostlá trním a bodláčím,
na přímluvu Panny Marie změní
v cestu lemovanou růžemi,
vedoucí podzimem života
k trvalé radosti a štěstí.

**Hojnost Božího požehnání,
dobré zdraví a vše nejlepší
přejí a v modlitbě vyprošují**

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

72.
MORAVSKÝ DEN

Světoznámá Dechová Kapela MORAVANKA

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují skupiny Dospělých a Dětí

Neděle 25. Září 2011

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439
Dar $20.00 na osobu.

Festival **MORAVSKÝ DEN** bude zahájen taneční zábavou v
Sobotu 24. Září
Začátek 8:00 večer
Hraje Jan Slabák a Moravanka
Dar $15.00
Pro více informací navštivte naše webové stránky:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Stoletá exulantka Otilie Zolmanová

Blahopřání úvodem

Vyprošujeme naší drahé mamince pokračující Boží ochranu
a přejeme jí další dlouhá léta plná duševní svěžesti a tělesné síly.

Václav, syn, se snachou Annou a vnučkou Nikolou
Josef, syn, se snachou Jaroslavou

Nejstarší členka Sdružení československých exulantů v Chicagu, Otilie Zolmanová, se 7. září 2011 dožije požehnaných sta let. Není jistě náhodou, že jí můžeme pomoci oslavit toto význačné jubileum. Jako vše podstatné v jejím životě, nebude to jen osobní nebo rodinná záležitost.

Paní Zolmanová následovala do exilu svého manžela, inž. Václava Zolmana, v českých veřejných kruzích chicagské oblasti již tehdy všeobecně známého, až v roce 1967. V důsledku zábran komunistického režimu to dříve nebylo možné, a i toto pozdní východisko z nouze může být považováno za něco krajně neobvyklého v poměrech totalitního režimu. Po odsouzení manžela krajským soudem v Hradci Králové v nepřítomnosti na 24 let pro protikomunistickou činnost nebyl totiž život zbytku rodiny v komunismu závidění hodný. On byl již předtím dvakrát zatčen, na podruhé propuštěn až z Pankráce jen na přímluvu svých bývalých spolupracovníků, ale potřetí se ho přece jen už zatknout nepodařilo. To také nebyla jistě jen náhoda, natož úmysl teroristického režimu.

V souvislosti s odchodem manžela za hranice koncem roku 1949, byla následujícího roku vězněna režimem v Litoměřicích, kde hrdinně odolala výslechům a nakonec i nabídce pro spolupráci s StB. Nic z toho však jí nebylo zapomenuto od StB, ani širší rodině. Její příjezd by nakonec nebyl možný bez dobrých lidí, tu dobu již v exilu, na příklad, udržování spojení přes třetí osobu, dopisování na falešnou adresu i osobní pomoc ostatních místních exulantů, jmenovitě paní Marie Dellinové a dr. Josefa Kvasničky, mladšího.

Zolmanovi se seznámili na Representačním plese v Obecním domě v Praze v roce 1936. Inž. Zolman byl tehdy ve Švehlově ústavu na Slezské ulici v Praze na Vinohradech zaměstnán na zpracovávání národohospodářských údajů pro ústřední vládu a byl členem Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu. Otilie Jirásková byla středočeskou Župní (krajskou) místopředsedkyní Republikánského dorostu, který se všestranně účastnil života na českém, slovenském a podkarpatskorusínském venkově a měl desetitisíce členů. Byli to tedy oba agrárníci tělem a duší, pocházející, jako většina, z prostých poměrů a jejich hlavním zájmem byla všeobecně prospěšná činnost pro národ.

To zůstalo jejich hlavním snažením a cílem nadosmrti, ač okolnosti v zahraničí byly výrazně odlišné od podmínek doma. Podstatnou výhodou bylo, že už v roce 1951 založili příslušníci exilových občanských stran Sdružení československých exulantů v Chicagu. To mělo již na začátku 45 zakládajících členů a, již v názvu, exilové zaměření.

Exil je vznešené poslání v tom, že spolu s materiální újmou na sebe exultant dobrovolně bere risk (do konce života), nenadálého i smrtelného (dr. Cvachovec) nebezpečí v rukou komunistických teroristů, jejich pochopů, poskoků a plejády agentů. Že organizace založená tak časně, orientovaná výlučně tímto směrem byla založena a je právě v Chicagu, a snad nikde jinde na světě, taktéž není samo sebou. Podobně i skutečnost, že se organizace udržela 60 let.

Zrovna krátce po příchodu do Ameriky bylo možno pookřát při příležitosti Pražského jara a ukázat i místnímu obyvatelstvu, že exil není jen povídání, ale zanícenost pro národní věc. Je mezi námi ještě několik pamětníků protestů proti sovětské okupaci v roce 1968 na State Street a před Československým konzulátem v Chicagu.

Po srpnových událostech v roce 1968 nastal nový příliv uprchlíků, včetně exulantů. Z nově přijetých jen do Chicaga bylo ne méně než deset bývalých politických vězňů komunistických věznic a koncentračních táborů, především uranových dolů v Jáchymově. Národní exil, také přispěním Zolmanových, výrazně přispěl radou, povzbuzením a materielně. V místní odbočce Klubu politických vězňů, která se pak následně ustavila, byla paní Zolmanová jednou z dvou žen.

Národní exil nepolevoval ani po desítkách let trvání. Například v roce 1978 byli ti sami Zolmanovi hybnou pákou převodu vydavatelství Hlasatel z krajanských na exilové neviny. V té době byl Hlasatel jediným deníkem v češtině vycházejícím v zahraničí. Měl odběratele nejen ve Spojených státech a Kanadě, ale po celém světě. Bylo to v době rozhodujícího zápasu o charakter národního exilu, kdy několik skupin rádoby účastníků si jej neprávem snažilo přivlastnit, někteří již od jeho samého počátku.

Několik let pak Zolmanovi vedli Hlasatel i redakčně a s jeho pomocí se posléze vyjasnilo, co je vlastně ryzí národní exil myšlenkově a intelektuálně a kdo jsou jeho praví nositelé. To na rozdíl od jednotlivců a skupin, většinou nastrčených zahraničních agentů komunistické tajné služby nebo bývalých spolupracovníků komunistů při přípravě na převrat v únoru 1948 a jeho provedení, kteří se tak snažili ospravedlnit svoje konání tenkrát, aby případně nebyli vyhoštěni právě proto z hostitelských zemí.

Národní exil tak byl očištěn, pokud byla kdy jaká pochybnost o jeho čistotě, na celosvětové úrovni už daleko dříve, než by to bývalo bylo nutné. Do Denního Hlasatele a týdenního vydání jako Nedělní Hlasatel v té rozhodující době přispívali, mezi jinými, také historik dr. Josef Kalvoda, poválečný poslanec za Sociálně demokrattickou stranu Miloslav Brouček, prvorepublikový novinář Rudolf Kopecký toho času v Londýně, inž. Josef Paleček i další dopisovatelé z Evropy a Austrálie.

Hlasatel pak po dlouhou dobu vedli v národním exilovém duchu Josef a Růžena

Kučerovi, se synem Josefem. I po převratu v roce 1989 bylo jeho vydávání kritické vzhledem ke směru, kterým se popřevratové režimy ubíraly. Z vytříbeného exilového pohledu nebyly nastoupené kroky od začátku v souladu se zájmy národa a tím méně se zájmy národního exilu. Již uveřejnění Analýzy 17.listopadu od geniálního Miroslava Dolejšího, který byl všemi popřevratovými režimy za to perzekuován až k smrti, byl statečný čin hodný tradice národního exilu. Hlasatel se pak držel své úlohy až do doby, kdy došlo k novému probuzení národního sebevědomí, jež v dnešní době nabírá síly hodné svojí tradice. Jeho bývalí mladší dopisovatelé, snad do jednoho, nadále píší a publikují, způsobem známým z příspěvků do Hlasatele, v polooficiálních periodikách vycházejících teď ve Vlasti. Národní exil se tedy výtečně zhostil své nenahraditelné úlohy v téže národní tradici. Dnešní a následné generace v národě jej mohou vidět jako šedesátileté, stejně jako sedmdesátileté, přemostění národních hodnot, mají na čem stavět a právem být na co hrdé.

Pro úplnost nutno připomenout, že nepřátel národního exilu, skutečných nebo aspoň nastrčených, nikdy nebylo pořídku. Jako nejlapidárnější příklad za všechny, pro nedostatek místa, je možno zmínit všeobecně známý případ JUDr. Vlastislava Chalupy, bydlícího později v chicagské oblasti. Leckdo z tamních čtenářů jej mohl vidět nebo dokonce poznat osobně. Ten, podle nové knihy Jana Cholínského "Poutník Josef Kalvoda" (nakladatelství Dílo, Kladno, 2009) byl shledán vinným soudem v Praze, i po odvolání, za udání nejméně sedmnácti protikomunistických odbojových skupin (Dr. Josef Kalvoda natrefil na Chalupův spis také "náhodou" při studiu archivu Stb za jiným účelem.) Potom byl jako agent StB dopraven civilní leteckou dopravní linkou do zahraničí a po léta vystupoval v Československém zahraničním ústavě v Paříži. Dále byl, až do jejího rozpuštění, místopředsedou Československé národní rady americké se sídlem v Chicagu. K odvolání se mu dal soud v Praze možnost se bránit, ale odmítl pravděpodobně ze strachu před potrestáním ve Vlasti. V roce 1999 pak vyšší soud vinu potvrdil.

To vše se může zdát jako životopis s několika vysvětlivkami, avšak jen pokud si odmyslíme širší rámec, ve kterém se ty životní události seběhly a udaly všechny "náhody". Obou jich bylo tolik a takového rázu, že se v lidském pochopení zcela vymykají logice normálního chápání, včetně běžných pravděpodobnostních počtů. Byly tak nepravděpodobné a přesto, v konečném hodnocení důležitosti pro národy Československa, v zápase proti, do značné míry obecnému, zlu tak významné a mimořádně účinné. Zlu, představovanému terorem, se vší svou neodbytností, neomaleností a krutostí zjevnou i skrytou; všechny nejen projevené, ale i ty jen zamýšlené a pak jejich projev překažený Boží Prozřetelností.

Národní exil s tolika náhodami? Tak veliká věc? Nebylo-li to (přesně) předurčeno? Není výše uvedené jen popis toho, jak to vlastně všechno mělo být a také bylo? - A jeho nositelé tím ve službě Nevyššího?

Národní exil měl celosvětový rozsah. Tak, z významných představitelů, mimo jiných, to byl v Kanadě Václav Vostřez, Antonín Švirga a Vasil Fedinec, v Austrálii, na příklad, Dr. Hofirek, v Brazílii Jan Baťa další v celé Evropě. Ve Spojených státech, kromě těch již zmíněných a všech dalších členů Sdružení československých exulantů v Chicagu v době jeho dlouhého trvání také dr.Jaroslav Navrátil v New Yorku, dr.František Král ve Filadelfii, Eduard Fušek ve Washingtonu, profesor Libor Brom v Denveru a mnoho dalších bydlících v chicagské oblasti jako Josef Kreidl, dr.Vilém Stránecký, dr. Emil Petřík, Bohuslav Laštůvka, inž. Jaroslav Moudrý a mnozí další.

Ne nepodobné biblickému údělu, přežívání vnucené obyvatelstvu národů Československa mezinárodním terorem trvá více než 40 let. Na rozdíl od takového zalykání, exil je život, jak mnozí, jež ho zažili, potvrdí. Exulantské akce, jako representační plesy nebo pikniky i další podniky všeho druhu měly a mají nezapomenutelnou atmosféru svou důstojností, otevřeností, přímostí, tolerancí pro ostatní, zaníceností pro národní věc a zájmem o všechny lidi. To vše ve snaze dělat něco a každý a všichni podle svých možností, všechno pro ostatní a přitom i s riskem zadarmo, což se kolem nevidí v širokém okolí. Právě to všechno bylo u nás dříve zvykem a zde udržovalo a pokračovalo. Jak známo, teror se však snaží z lidí to lidské vymýtit i dnes a u slabších jedinců ne bez vlivu.

Na svém začátku bylo i to nejmenší v exilu pro domov ujištěním, že dobro úplně neprohrálo a posilou v přesvědčení, že naděje na změnu a zlepšení není jen duchovní a idealistická, ale realistická. V prvním období byl exil jednotný, neboť nebylo těch, kdo by měli důvod o něj předstírat zájem. Jak těchto důvodů přibývalo, útoky na národní exil se stupňovaly za účelem jej rozleptat a jeho úlohu anulovat. Jak již uvedeno, jen léty a snad nadlidským úsilím se podařilo udržet iniciativu a postupně odhalit původce nešvarů. Těm nezbylo nakonec nic jiného než se vzdát. Ke konci vydržel v exilu jen původní směr, ať silou argumentů nebo později silou dokumentů, třeba i z archívů Stb.

Dnes už nejsou zjevné spory. Představitelé, až na pár, zcela vyklidili, chtě nechtě, pole pod tlakem argumentů a důkazů. Zůstává nyní jen jedna hlavní a pak dnes méně zřejmá doplňující otázka. Do jaké míry má československý národní exil čistě mystický rozměr? Mohl by být s konečnou platností tak úspěšný bez zásahů Boží Prozřetelnosti? - Kdo, kdy potkal někoho z exulantů musel hned pocítit nevysvětlitelnou, nepopsatelnou cílevědomost jeho počínání a jistotu jeho místa v životě, v kladné odpovědi na první otázku. Katolická převaha hlavních nositelů tohoto břemene ukazuje stejným směrem a potvrzují to i údaje uvedené zde. V kostce tedy, a není to ani tak překvapující, protikomunistický exil ve 20. století byl úspěšný úsilím převážně katolických představitelů, zatímco se to nenechá objektivně tvrdit o tom zaniklém z období po Bílé Hoře. Nemá také tato skutečnost hlubší teologický dopad? - Je-li tomu všemu tak, tak zbývá se je jen modlit a přát si, aby se podobné milosti dostalo i národním exilům všech ostatních porobených národů.

Závěrem, autor článku zažil také postupně svůj podíl "náhod" a anonymních dopisů, ne-li přímo i podobných střetů se zlem. Jednoznačné a jedinečné rozuzlení každého z nich bylo asi jeho údělem. V krátkosti, jinak by nemohl být na pravém místě právě teď, v čase, kdy je vhodné, ba pro některé, v zájmu pravdy, i nutné, vidící a slyšící upozornit. S uvedeným chápáním se ale má i on sám, jako křesťan, důvod radovat a děkovat Bohu. Za to, že se vše stalo zrovna tak a ne jinak, že proto o tom my všichni, do značné míry, víme už teď, na tomto světě, a osobně, že právě on byl povolán být k popisu prostředníkem.

Josef Zolman

Naše cestování po Španělsku (3)

27. března

Vypravili jsme se na autobus, který nás měl dovést do La Linea de Concepcion. Cestou jsme se stavili v pekárně pro teplý chléb „pán". Na autobusovém nádraží jsme si dali cafe noc loche. Asi po hodině cesty jsme byli na místě. Vyhledali jsme servicio turismo, kde jsme dostali plán města a ubytovali se ve starším solidně vyhlížejícím hotelu. Posilnili jsme se pivem a vyrazili do Gibraltaru.

Letiště přímo v ulicích Gibraltaru

Svůj název nese Gibraltar po svém prvním dobyvateli Tárikovi. Původně to znělo Džabal al Tárik - Tárikova skála. A zkomolením tohoto názvu vznikl Gibraltar. Tárik skálu obsadil v roce 711 a následně tu vyrostla pevnost, jejíž pozůstatky se dochovaly dodnes. V roce 1462 se pevnost dostala do španělské správy a o nějakých 240 let později ji dobyl holandsko-britský expediční sbor. Tento zábor potvrdila Utrechtská smlouva z roku 1713. Španělé se pokoušeli několikrát získat strategické místo zpět, ale vždy neúspěšně. Během druhé světové války museli civilisté Skálu opustit. Gibraltar se změnil v pevnost a námořní základnu. Po válce vztahy se Španělskem velice ochladly a hranice byla dokonce uzavřena. Otevřela se až roku 1985. Španělsko si Gibraltar stále nárokuje. Poslední referendum o jeho připojení proběhlo v roce 2002 a i tehdy to většina obyvatel Gibraltaru jasně odmítla.

Dalším cílem návštěvníků Gibraltaru jsou nákupy. Všechno se tu totiž prodává bez cla. Centrum města tvoří hlavní pěší zóna Main street. Po celé své délce překypuje obchody se suvenýry a oděvy a hlavně typickými puby s anglickými jídly. Jediné, co na Gibraltaru nenajdete, jsou pláže. Zato celé východní pobřeží španělské La Liney je plážemi doslova pokryto. Ačkoli dějiny Gibraltaru jsou poměrně barvité, místní obyvatelé zde na 6,5 km čtverečních žijí turistikou, obchodem a finančními službami. Kontrola dokladů byla v našem případě jen formalitou. Gibraltar není součástí „schengenského prostoru". Vjezd do města je velmi zajímavý. Po několika desítkách metrů cestu zahradily závory – takové klasické vlakové „šraňky". Za nimi však nevede železniční trať, ale přistávací plocha místního letiště. Po chvíli jsme viděli, jak poměrně blízko nás přejíždělo letadlo a po další chvíli před námi vzlétlo. Pak se závory zvedly a kolona aut a čekající lidé vstoupili na ranvej a přes ní dále do úzkých uliček města. Celé městečko viditelně bojuje s prostorem. Uličky jsou úzké, budovy vysoké, ale celková atmosféra je příjemná. Vše je anglické, poštovní schránky, telefonní budky, patrové londýnské autobusy. Prošli jsme napříč Gibraltar, prohlédli si přístav, kostel Panny Marie a vrátili se nazpět unaveni do Španělska.

Gibraltar – Tárikova skála

28. března

Dnes je Květná neděle. Po probuzení jsme se dívali na přímý televizní přenos z Vatikánu, což byl první krásný zážitek tohoto dne. V 11 hodin jsme uslyšeli zvony, vyšli z hotelu směrem ke kostelu. V půl dvanácté začal průvod s palmovými a olivovými ratolestmi. Šli jsme centrem města a přes náměstí zpět do kostela. Zajímavé pro nás bylo, že doprovod při mši nebyl na varhany, ale na kytary, bubínky a žesťové nástroje. Pak jsme si udělali procházku podle moře a pozorovali jsme Tárikovu skálu ze španělské strany. Pak jsme přešli napříč ostroh na kterém La Linea de Concepcion leží a cestou jsme navštívili několik místních lidových hospůdek. Cestou zpět jsme šli kolem gibraltarského letiště zpět do hotelu.

29. března

Před polednem jsme vyrazili autobusem směrem na Sevilu. Jeli jsme přes Algecin, kde je velký přístav a stále je vidět skálu na Gibraltaru. Dále jsme jeli přez Tarifu, nejjižnější výběžek Evropy a potom provincií Cadis do Real Puertu kde je továrna vyrábějící airbusy. V autobuse jsme seděli v předu a měli jsme nádherný výhled na krajinu. Cestou před Sevilou trochu pršelo. Vystoupili jsme v Sevile a hledali Servicio turismo, kde nám dali mapu města a seznam ubytovacích zařízení. Šli jsme kolem katedrály ulicí Abas a v hostelu Serpios (v překladu hadi) jsme se ubytovali. Později odpoledne jsme si udělali procházku městem a účastnili se procesního průvodu, kde většina lidí starých, mladých nebo i dětí byli oblečeni v kapucích.

30. března

Ráno jsme si chtěli prohlédnout katedrálu, ale brzy nás vyhnali, protože dělali přípravy na procesní průvody. Mši svatou jsme absolvovali v kostele sv Maří Magdaleny. Pak jsme se věnovali

Panoráma současné Sevilly

Kartuziánský klášter přebudovaný na tabákovou továrnu

podrobné prohlídce Sevilly. Sevilla je hlavní město Andalusie, žije zde asi 700 tisíc obyvatel. Sevillu založili již Féničané, a po nich se zde vystřídali také Řekové a Kartaginci. V 1.st. př. n. l. ji dobyl Julius Caesar. Za Římanů a Vizigótů byla hlavním městem provincie. Pozůstatky římského osídlení se nacházejí severně od města v Italice. Arabové, kteří Sevillu dobyli na Vizigótech v r. 712, vtiskli městu dnešní ráz a dali řece její současné jméno. Sevilla pak byla soupeřem sousední Cordoby. Sevilla byla od 11.st. sídlem emírů dynastie Almohadů. Ve 13.st. ji dobyl Ferdinand III. Kastilský. Křesťanští králové pak přenesli svůj dvůr do maurských paláců. V 16.st. byla Sevilla nejbohatším španělským městem. Obchod a přístav přitahovaly nejen tuzemské a zahraniční obchodníky, ale i různé živly a dobrodruhy. V dobách největší slávy to bylo místo, odkud vyplouval na své cesty Kryštof Kolumbus. Město se stalo překladištěm zboží z kolonií a Evropy, především zlata a stříbra. Zároveň se stalo kulturním centrem. Objevení Nového Světa tak mělo pro Sevillu klíčový význam. Od 18.st. se říční přístav postupně zanášel pískem a město začalo ztrácet na významu.

Přešli jsme most přes řeku Guadalquivir. Pozorovali jsme lodě veslařů i lodě, které vezly turisty. Došli jsme až do kartuziánského monastýru, kde byla umělecká výstavní galerie. Prohlédli jsme si obrazy a další exponáty, kapli sv. Bruna a pěkný park. Monastýr v minulém století byl přebudován na továrnu. Zůstaly tam komíny, kotle a zřejmě sušárny tabáku. V kapli se nachází královská hrobka.

Poblíž je areál kde se konala Světová výstava Expo 92 která se pořádala k 500. výročí první Kolumbovy plavby přes Atlantik a zároveň se stala neopakovatelnou přehlídkou nového Španělska. Místo konání na velké části ostrova La Cartuja na řece Guadalquivir mělo rozlohu 215 ha. Nové mosty, z nichž některé byly nekompromisně moderní, spojovaly toto dříve pusté místo se Sevillou. Pavilony byly budovány na nebodělávané půdě a jedině zpustlý klášter z 15.st. byl přebudován na uměleckou galerii kterou jsme navštívili. Výstavy se zúčastnilo 110 zemí a vybudováno bylo více než 60 národních pavilónů. Tyto pavilony slouží většinou jako výzkumné ústavy a ulice mezi nimi jsou pojmenovány po význačných vědcích. Nalezli jsme tam ulici Gregora Mendla. Prošli jsme parkem Alameda de Heocules a dalším mostem přes řeku na Španělské náměstí. Náměstí je středem výstaviště z r. 1929. Využitím kachlové výzdoby azulejos sledovali architekti návaznost na maurské dědictví. Přes vodní příkop vedou mosty s keramickým zábradlím a v dolní části budovy jsou na kachlích zobrazeny historické scény jednotlivých španělských provincií. I když je Španělské náměstí v rekonstrukci dojem byl úžasný. Vyhledali jsme další historickou stavbu, kterou je bývalá továrna na tabák. V současné době je součástí sevillské univerzity. Dřívější, ohromná továrna na tabák měla klíčové postavení pro sevillské hospodářství. Stavěla se od roku 1750 do roku 1766 a zaměstnávala až 10 000 dělníků a dělnic. Jednou z nich byla právě Carmen, operní protagonistka (balila cigarety mezi stehny). V 19. století tvořily ženy právě tady nejpočetnější pracovní skupinu ve Španělsku. Budova v neoklasicistickém stylu je ohromující, i když trochu pochmurná. Zabírá větší plochu než jakákoli stavba ve Španělsku, s výjimkou paláce-kláštera El Escorial v blízkosti Madridu V jednom křídle původní továrny se nacházela stáj pro 400 mezků. Cestou do hostalu jsme potkali další velikonoční procesí.

Jeden z bývalých pavilonů světové výstavy

Jedno z procesí Svatého týdne v Seville

31. března

Ráno jsme vstali trochu dříve a šli jsme do katedrály na mši svatou. Ohromná katedrála v Seville se nachází na stejném místě, kde kdysi stála hlavní almohádská mešita se starým minaretem. Její součástí je Giralda, zvonice přestavěná z původního minaretu, pozůstatku zničené mešity. Uvnitř katedrály se skrývají nádherné umělecké a řemeslné poklady, jakými se nemůže pochlubit žádný z velkých španělských kostelů Hlavní budova katedrály je jednou z největších na světě, měří 126 metrů na délku a 83 metrů na šířku. Uvnitř katedrály u jižního vchodu La Puerta de los Principes, naleznete hrobku s ostatky nejvýznamnějšího námořníka italského původu ze Sevilly, Kryštofa Kolumba. Věž Giralda je symbolem Sevilly. Původní minaret byl postaven Araby v letech 1184 až 1197 a dosahuje výšky 76 metrů. Po znovudobytí Španělska křesťany byl minaret přestavěn v roce 1568 na zvonici.

Po návštěvě katedrály jsme absolvovali prohlídku Alcázaru pocházejícího z roku 913. Zde se slavila svatba Karla V. a Isabely z Portugalska. Petr I „krutý" zrekonstruoval původní maurskou pevnost a přeměnil ji na královskou rezidenci. Zub času poškodil stavbu natolik, že musela být za vlády Isa

Katedrála v Seville

bely II. zrestaurována. Čelní strana stavby je v mudejarském stylu s nejbohatší dekorací ve Španělsku, na jejíž výstavbě se podíleli maurští zedníci společně se sevillskými řemeslníky a dekoratéry z Toleda. Vnitřek budovy je organizován kolem dvou vnitřních dvorů – dvůr Las Doncellas pro veřejný život a dvůr Las Muñecas pro život soukromý. Velvyslanecký sál je dekorován nádhernými štukatérskými pracemi a kachlemi. Po schodech z 16. století se přichází do vyššího patra, pokrytého kazetovým stropem a pracemi mistrů Roelase a Madraza. Za zmínku stojí též nábytek a koberce, které zdobí různé místnosti. Velmi pěkně udržované jsou zahrady s fontánami, jezírky a podivuhodnými stromy. V jednom sále nás uchvátil cyklus 12 gobelínů.

Dále jsme viděli Zlatou věž (Torre del oro). Je další symbolickou památkou Sevilly, postavena v roce 1220 a pojenována v minulosti pro své kachlové obložení zlaté barvy. Je součástí starých městských hradeb a nachází se na břehu řeky. Pak jsme se šli podívat do čtvrti na druhou stranu řeky, ale kromě levnějšího piva tam nic zajímavého nebylo a tak jsme se vrátili přes most Isabely II.

Palác Alcázar

Procházeli jsme čtvrtí Santa Cruz což je bývalé ghetto španělských Židů, kteří byli nuceni opustit Španělsko na konci 15. století z důvodu inkvizice, je dnes jedním z nejmalebnějších míst v Seville. Od starých hradeb paláce Alcázaru, a dále středověkými klikatými uličkami pojmenovanými třeba Vida y Muerte (život a smrt) dojdete až na malá náměstíčka této čtvrti. Tato čtvrť patří k nejbohatším v celém městě, co se týče celkového počtu památek, s úzkými a křivolakými uličkami, které ochrání před sluncem. Objevili jsme zářící, bílé, vápnem natřené domy a okna s železnými mřížemi. Téměř všechny domy mají vnitřní dvůr (patio), často překvapivě rozlehlý, který se v létě stává místem, kde rodina tráví většinu dne.

Hospoda toreadorů

Zajímavá pro nás byla návštěva hospody, kde se scházejí lidé okolo býčích zápasu. Hospoda je vyzdobena obrazy toreadorů a vypreparovanými hlavami býků. Jelikož všechny ulice byly zacpány velikonočními průvody, byl pro nás problém se dostat do hostalu.

1. dubna

Ráno jsme se vypravili na autobusové nádraží v Seville a v 10 hodin jsme odjeli do Cordoby. Nemohli jsme nalézt ubytování, neboť začínaly velikonoční svátky. Po hodinovém hledání jsme se ubytovali v hotelu Albucasis, ale pouze na jeden den. Po ubytování jsme navštívili největší pamětihodnost Cordoby mešitu – katedrálu. Úžasný zážitek z této prohlídky se nedá vyjádřit. Proto jsme se do katedrály po dobu našeho pobytu v Cordobě opakovaně vraceli. Mezquita - Velká mešita hlavního města chalífátu byla postavena v r. 788 prvním

Katedrála – bývalá mešita v Cordobě

chalífou Abdarrahmanem I. na místě, kde dříve stával římský chrám a později vizigótský kostel. Z dřívějších staveb byl použit materiál a v nejstarších částech mešity stojí římské a vizigótské sloupy a hlavice. Minaret Velké mešity je dnes součástí věže. Byl postaven Abdarrahmanem III. Tento minaret nahradil starší postavený Hišamem I. v r. 931. Současná věž vznikla v 16.st. Pomerančovníkový dvůr založili v 10.st. Abdarrahman III. a Almansúr. Současný rajský dvůr je výsledkem přestaveb na poč. 16.st. biskupem Martinem Fernadezem de Angulo pod vedením architekta Hernana Ruize. Uprostřed stojí kašna, která původně sloužila k rituálnímu omývání muslimských věřících před modlitbou. Ve 13.st. zde rostly palmy, pomerančovníky tady rostou od 15.st. Olivy a cypřiše zde byly vysazeny v 18.st. První mešita z 8.st. měla 11 lodí. Jsou zde různé sloupy řecko-římského a vizigótského stylu. V obloucích se střídají kameny a cihly. Dřevěný strop střední lodi byl zrestaurovaný v r. 1919. V době vlády Abdarrahmana II. v 1.pol. 9.st. město

Interiér katedrály v Cordobě

prožívalo období míru a prosperity a Cordoba byla v muslimských kronikách zmiňována jako největší město. V r. 833 bylo připojeno dalších sedm lodí jižním směrem. Byly zde použity hlavně vizigótské sloupy. Poprvé zde byly vytvořeny arabské hlavice podle korintských vzorů. Al Hakim II. ve 2.pol. 10.st. nechal modlitebnu prodloužit o dalších 12 lodí. V této části byl použit styl arkád Abdarrahmana I. Sloupy a hlavice jsou původní arabské. Nejkrásnější výzdoba je v mihrabu s krásnými mozaikami na zdech. Nápisy jsou z r. 965. Poslední a největší dostavba proběhla za Almansura mezi lety 987 - 990. Stavba byla rozšířena směrem na východ a mihrab ztratil středovou pozici. Vnitřní prostor

Věž katedrály uprostřed nádvoří s palmami a pomerančovníky

mešity tvoří les mramorových, jaspisových a porfyrových sloupů. Se svými 23 000 m² je cordobská mešita třetí největší na světě. Celkem je zde 19 lodí dlouhých 175 metrů ve čtyřech sekcích a téměř 1000 sloupů. Celá mešita je 135 metrů široká. Kibla, zeď obrácená k Mekce, je zdobená řadou oblouků. Podlaha je pokryta zlatými ornamentálními mozaikami. Jsou zde také kaligrafické nápisy oslavující Alláha. Dóm mihrabu byl postaven z jediného kusu mramoru. Mozaikovou výzdobu provedli mistři z Byzance poslaní sem císařem Nicephorem z Konstantinopole. Po pravé straně stojí maqsura, kde se mohl modlit pouze chalífa.

Mešita byla přeměněna na kostel králem Ferdinandem III. svatým po r. 1236, kdy bylo město dobyto Španěly. Práce na výstavbě vlastní katedrály začaly v r. 1523 podle příkazu biskupa Alonsa Manrique s podporou katedrální rady a celého města. Při výstavbě katedrály byla použita směs stylů 16. a 17. st., španělsko - vlámské arkády a oblouky, renesanční dóm, chór a hlavní oltář v raně barokním stylu. Stavba byla dokončena na zač. 17.st. pod vedením cordobských architektů Hernana Ruize . Chóry byly vyřezány z mahagonu sevillským řezbářem Duquem Cornejem v 18.st. Dnes se katedrála tyčí k nebi nad prostými nízkými střechami mešity.

Po dvouhodinové prohlídce mešity – katedrály jsme se vypravili hledat nocleh na další den pobytu. Náhodou jsme získali další ubytování v hostalu Marisa přímo vedle katedrály. Navštívili jsme klášter, kde byla v šest hodin mše svatá. Večer jsme se šli podívat na procesí, které bylo daleko lépe organizováno než v Seville. Krásným zážitkem bylo pozorovat průvod od malých dětí až po nosiče, kteří nesli sochy z kostelů svých farností. Povečeřeli jsme v hotelu a přemýšleli o pamětihodnostech a dějinách Cordoby.

Cordoba je hlavní město stejnojmenné provincie. Rozkládá se na obou březích řeky Guadalquivir. Žije zde 300 000 obyvatel, polovina z celkového počtu provincie. Córdoba byla založena Kartaginci, pak byla dobyta Římany a vypleněna Góty. Přestože se zde dochovalo jen velmi málo památek z římské doby, stále zde v podvědomí obyvatel žije duch filozofa Senecy. Po invazi Maurů v r. 711 se Cordoba stala hlavním městem emirátu a za vlády významných emírů, kteří pokračovali v nájezdech dále na sever Evropy, dokud nebyli u Poitiers zastaveni, vzkvétala a rozvíjela se. V pol. 8.st., když došlo k dynastickým změnám v Damašku, přesídlili Omájovci do Cordoby a založili zde novou dynastii emírů a jejím prvním představitelem byl Abdarrahmán I. Byl to začátek nejvýznamnějšího cordóbského období, které vyvrcholilo za vlády Abdarrahmána III., který byl Chalífou od r. 929 a jeho nástupce Al Haquíma II. a vojevůdce Almanzúra, pravé ruky chalífy Hišama II. V 10.st., kdy se Evropa teprve probouzela z temného období nájezdů barbarů, Cordoba dále vzkvétala a byla nejhustěji osídleným městem západní Evropy a byla srovnatelná pouze s byzantskou Konstantinopolí. Tehdy zde žilo asi 1 milión obyvatel. Její Velká mešita se stala nejbohatším a nejnavštěvovanějším islámským monumentem. Bylo zde vybudováno 300 dalších mešit a celkem jich zde bylo přes 1000, luxusní paláce, 600 veřejných lázní a pouliční osvětlení, o 700 let dříve než v Londýně nebo Paříži. Žili zde také lidé jako Maimonides, židovský lékař a filosof, dále Averroes, který pro západní Evropu znovu objevil Aristotela, a básník Ibn Hazam. Cordoba byla také mostem mezi řeckou a římskou antickou kulturou a zbytkem současné Evropy. Po vymření chalífů Omájovské dynastie v r. 1031 následoval rozpad Al Andalus (Andalusie) na jednotlivé soupeřící malé emiráty. A zároveň začal postupný úpadek. Na zač. 13. st., po porážce Almohadů, byla Cordoba dobyta Ferdinanddem III. Svatým a dostala se pod křesťanskou vládu až do sjednocení celého Španělska.

Velikonoční průvod v ulicích Cordoby

Pokračování příště.

Vladimír Sádlík
Česká republika

MLADÝM

Anděl jako tatínek

Zeptal jsem se ho: „Kým je pro tebe tatínek?" Odpověděl bez váhání: „Tatínek chrání, vysvětluje, hýčká." „A maminka?" Nezaváhal ani tentokrát: „Maminka je to samé, jen v ženském provedení."

Každý muž se může stát otcem, ale chce to velkou porci lásky. Určitě nestačí devět měsíců, aby se zformoval dobrý tatínek. Když se učíme něco nového, ať už je to řízení letadla, hraní na housle nebo golf, začíná se od chyb. Je ale určitě mnohem jednodušší naučit se řídit letadlo, než se naučit být dobrým otcem. Osobu otce nejlépe charakterizuje postava anděla strážného. V modlitbě, kterou všichni známe, jsou shrnuty základní úkoly dobrého otce: „Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj."

Osvěcuj. Je zajímavé, že výraz „přivést na svět" označuje narození. Platí to pro oba rodiče. Otec ale na sebe takřka intuitivně bere roli „vůdce, průvodce" - toho, který jde vpředu, aby ukazoval cestu v džungli reality. Niterně ví, že se této úlohy nemůže zbavit: také manželka očekává, že to bude on, kdo má jasno v tom, co je třeba dělat a že otec bude rozhodovat. Jedna skupina křesťanských otců to shrnula takto: „Konec výmluv: staň se tím mužem, kterým máš být podle Božího plánu." Být otcem nutí vydat ze sebe to nejlepší. Žádný muž nemůže nikdy pochopit význam života, význam světa, význam jakékoli věci, dokud nebude mít syna, kterého může milovat.

Vyslechl jsem jednou v baru rozhovor dvou přátel. Jeden pravil: „Když jsem byl malý, tak mi můj otec v noci vždycky nechával rozsvícenou lampičku na nočním stolku." Druhý na to: „Můj otec byl světlem."

Dobrý otec je postavou „svítící, osvětlující". Když se Bůh rozhodl stvořit otce, začal s postavou spíše vysokou a robustní. Anděl se ho zeptal: „Ale co to je za otce? Pokud děláš děti mrňavé jak kousek sýra, proč jsi udělal otce tak velkého? Nebude moci hrát kuličky, aniž by si neklekl na kolena, upravit deku na dítěti bez sehnutí se, neřkuli políbit ho, aniž by se nesklonil!" Bůh se usmál a odpověděl: „To je pravda, ale když udělám otce malého, nebude mít nikoho, kdo by k němu vzhlížel." Ať už chce, nebo ne, otec je vždy vzorem, někým, ke komu lze vzhlížet, jako k majáku v noci, který ukazuje správný směr. Osvětlovat znamená zmenšit hranice stínu.

Ochraňuj. Otec je pro dítě především laskavý společník matky. Citový vztah, který sjednocuje rodiče je pro dítě základem nesmírné hodnoty, základní opěrný bod a podmínka, která zajišťuje silnou emoční stabilitu a dává jistotu. Ote je ten, který stojí blízko, miluje, podpírá, pomáhá, stará s Zkrátka je tím, který je, je přítomný, umí naslouch křehkosti, pochopit a odpustit chyby.

Podporuj. Úkolem otce je tedy „iniciovat" (uvést) d života a zejména naučit děti, jak unést zranění a ztráty, kte život přináší.

Veď. Otec je obdařen přirozenou autoritou a má ji užív ve shodě s matkou. Rodina potřebuje vědomé a aktivn vedení, které je nezbytné pro zdravý vývoj dětí. Destruktivn prázdno, které se vytváří, pokud rodiče rezignují na jakýko typ odpovědnosti a moci, je neblahé. Otec se má nauč zvládat „kvichty", zklamané pohledy, scény a dětsk protesty a přijímat je klidně, ale bez zřeknutí se vlastn odpovědnosti. Opakuje často základní motivaci rodinn „disciplíny": „Mám tě rád, a proto ti zakazuji, aby se zmýlil."

Který ti byl svěřen... Být otcem je povolání, poslání, kte přichází shůry. Je největším skutkem důvěry Stvořitele „Svěřuji ti život: učiň, aby se stal mistrovským dílem, kte jsem zamýšlel."

Bruno Ferrer
Salesiánský magazín 3/201

Léčivé účinky ovoce a zeleniny (5)

JABLKA

Účinky:

Jablka téměř neobsahují bílkoviny, mají však vysoký obsah vody, málo sacharidů a ve slupce nepatrné množství vody. Mimořádně jsou bohatá na vitamíny a stopové prvky. Jablka mají vysoký obsah draslíku. Jablko obsahuje až 30% vlákniny. Regenerují a očišťují organizmus, snižují hladinu cholesterolu a cukru v krvi. Jsou účinná při bolestech hlavy a závratích. Pomáhají proti průjmu i zácpě. Proti průjmu pomáhají sladká jablka, při zácpě zase kyselá, která povzbuzují činnost střev. Jsou osvědčeným prostředkem při těžkostech s klouby. Podporují odolnost proti chorobám. Jablka působí jako vynikající omlazovací kúra. Ze slupky a dužiny, které chrání jadernik, se v lidském organizmu uvolňují látky s léčivým i preventivním účinkem. Odvar z jabloňových květů má uklidňující účinky a zmírňuje záchvaty kašle. Při chřipce a kašli se osvědčilo pití šťávy z jablek. Jemně nastrouhané jablko i se slupkou konzumované večer váže ve střevech toxické látky.

Množství:

Víceré výzkumy potvrdily, že konzumace jednoho jablka ráno a večer výborně regeneruje a očišťuje organizmus.

JAHODY

Účinky:

Obsahují mangan, který účinkuje jako afrodiziakum. Také urychlují látkovou výměnu a dodávají vitamíny E a C, které vážou volné radikály. Jsou tradičním diuretikem a přinášejí úlevu při revmatizmu a dně.

Množství:

Stačí jíst 20dkg denně v době sezóny, dají se již koupit i mimo ni...

MERUŇKY

Účinky:

Obsahují kyselinu listovou, pantotenovou a betakaroten, které brzdí procesy stárnutí a ulehčují regeneraci buněk. Zlepšují náladu a odstraňují únavu a poruchy soustředění. Podporují imunitní systém buněk a chrání je před vlivem volných radikálů. Urychlují tvorbu buněk. Pomáhají regulovat krevní tlak. Mají vysoký obsah rozpustné vlákniny. Jsou výborným zdrojem železa. Mají příznivý vliv na sliznici plic silných kuřáků.

Množství:

Čerstvé, nebo sušené meruňky jezte libovolně. Pecky ale ne! Už tři plody obsahují karoteny v množství poloviční denní potřeby dospělého člověka. Hrst sušených meruněk nahradí dospělému okolo 20% denního příjmu draslíku, ženám více než 10% železa a mužům téměř 20%.

Upozornění:

Meruňkové pecky obsahují hořký amygdalin a jsou jedovaté. Ani těhotné ženy by pro vysoký obsah mědi neměly konzumovat mnoho meruněk. U některých náchylných lidí mohou meruňky vyvolat průjem a při nadměrné konzumaci i celkovou slabost.

OŘECHY

Účinky:

Vlašské ořechy jsou bohatým zdrojem draslíku, magnezia, zinku, mědi, selenu a kyseliny folové. Uklidňují a mají pozitivní vliv na mozek. Loupané ztrácejí mnoho výživných vlastností.

POMERANČE

Účinky:

Vitamíny a selen posilují obranyschopnost organizmu. Kalium a magnezium organizmus pročišťují. Jsou zdrojem vitamínu C. Mají protirakovinové účinky. Snižují hladinu cholesterolu v krvi a posilují krevní vlásečnice.

Množství:

Pomeranče v jakémkoli množství podporují odolnost proti chorobám. Výzkumem se zjistilo, že lidem kteří jedli denně 100g citrusového ovoce se snížilo riziko rakoviny. Čerstvě vytlačená šťáva má vysoký obsah vitamínu C, draslíku a kyseliny listové.

ŠVESTKY

Účinky:

Ideální spojení vápníku a fosforu působí blahodárně na posílení kostí a pomáhá trávení. Sušené švestky jsou známy svým laxativním účinkem a poskytují užitečné množství vlákniny a železa.

Zpracoval Dr. Vojtěch Vojtíšek,
Masarykova univerzita, Brno

Jak na popáleniny

Už né pod vodovod, ale popálenou část těla do mouky.

Zkušenost jedné ženy se spáleninami:

Před nějakou dobou jsem vařila kukuřičné klasy a pichla jsem vidličkou do vařící vody, abych zjistila jestli je kukuřice hotova. Minula jsem ale kukuřici a má ruka se ponořila do vařící vody... Můj kamarád, který je vietnamský veterán, k nám přišel právě v okamžiku kdy jsem skučela bolestí. Zeptal se jestli někde nemám trochu obyčejné staré mouky... Vytáhla jsem ze spíže pytlík mouky a on mi do něj strčil popálenou ruku. Řekl abych ruku v mouce nechala deset minut, což jsem udělala. Řekl, že ve Vietnamu jeden voják začal hořet a oni, v panice, na něj vysypali pytel mouky, aby uhasili plameny. Jenomže se jim podařilo nejen uhasit plameny, ale ten chlapík na sobě pak neměl ani jediný puchýř! Ve zkratce, konec tohoto příběhu – nechala jsem ruku v mouce deset minut, pak jsem ji vytáhla a ruka nebyla červená, nebyl na ní žádný puchýř a já jsem necítila žádnou bolest. Po této zkušenosti mám v ledničce stále pytlík mouky pro případ když se popálím. Studená mouka je ještě lepší než mouka v pokojové teplotě. Od té doby jsem neměla ani jednou puchýř a dokonce ani červenou skvrnu!

Zkuste to... Vyzkoušejte zázrak! Mějte stále v ledničce pytlík mouky a jednou tomu budete rádi! Příště nedávejte ruku pod kohoutek s tekoucí studenou vodou, ale strčte ji na deset minut přímo do mouky.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

P. Ing. prof. Josef Konšel Dr.h.c. (1875 - 1958)

V článku o kostele Nejsvětějšího Srdce Páně v Husovicích (HN 6/2011) jsme jen okrajově zmínili osobnost Prof. Josefa Konšela, který zde vypomáhal v duchovní správě. Dnes se k němu vracíme podrobněji.

P. Ing. prof. Josef Konšel, katolický kněz, významná postava českého lesnictví, průkopník biologického pojetí pěstování lesů se narodil 20.března 1875 v Určicích u Prostějova. V roce 1897 byl vysvěcen na kněze. Arcibiskup Kohn ho poslal studovat do Vídně lesnictví a v roce 1910 byl mladý kněz, inženýr povýšen na arcibiskupského lesmistra. Následně byl jmenován ředitelem Centrálního ředitelství arcibiskupských statků. Po neshodách s arcibiskupem nastoupil jako profesor lesní těžby na Vysokou školu zemědělskou a lesnickou v Brně. Postupem času byl zvolen děkanem, rektorem a prorektorem této vysoké školy. Jeho vrcholným dílem je sestavení a vydání Naučného slovníku lesnického. Mezi jeho další díla patří Nauka o lesních stanovištích (1923) a Švýcarskými lesy (1925).

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner popisuje, jak si prof. Konšela dodnes váží na Vysoké škole zemědělské v Brně:

Setkání s představiteli Vysoké školy zemědělské v Brně bylo pro mne plné milých překvapení. Snažili se mi ukázat, jak si váží kněze Josefa Konšela, který byl skvělým lesním odborníkem a kdysi i jejich rektorem. Potěšilo mě, kolik pozornosti mu věnovali.

Rodák z Určic u Prostějova, nastoupil po maturitě v Kroměříži na teologickou fakultu v Olomouci, protože chtěl být knězem. Po kněžském svěcení 1897 kaplanoval v Lichnově u Benešova ve Slezsku a pak přišlo překvapení. Arcibiskup Theodor Kohn chtěl reformovat majetkovou správu diecéze a rozhodl se poslat mladé kněze na studia různých oborů, aby jim pak svěřil část odpovědnosti. Konšela poslal do Vídně na Vysokou školu zemědělskou studovat lesnictví. Nešel tam z vlastního rozhodnutí, ale z poslušnosti. Cokoliv dělal, dělal s neobyčejným zaujetím, pílí a důkladností. Díky těmto vlastnostem se stal i v oblasti lesnictví vynikajícím odborníkem.

Pracoval v řadě funkcí na různých místech ve správě arcibiskupských lesů, až ho arcibiskup Stojan jmenoval ústředním ředitelem. Dostal mimořádně těžký úkol uvést do pořádku válkou narušené a nevýnosné statky. Lidé ze Stojanova okolí zpochybňovali Konšelovy schopnosti. K tomu ještě jeho smysl pro hospodárnost a Stojanova štědrost vedly k napětí. Proto přijal nabídku profesorského místa na Vysoké škole zemědělské v Brně. Vydal desítky vědeckých prací. Je považován za zakladatele českého lesnického výzkumnictví. Stává se průkopníkem lesnické typologie v českém lesnickém učení, zavádí nové metody pěstění lesa v biologickém pojetí, věnuje se lesnímu hospodářství i zákonodárství. Úspěšně zasahuje i do politiky, když vidí v připravované prvorepublikované pozemkové lesní reformě nebezpečí vlastnického rozdrobení a katastrofy pro les. Za významnou práci získává i uznání a pocty.

V roce 1938 odchází do důchodu ve Velké Bystřici u Olomouce. I jako věhlasný lesnický odborník zůstává především knězem věrným modlitbě, který denně slaví mši svatou. Nikdy neztratil lásku k církvi a vlasti, jak je vidět z dopisu biskupu Wiesnarovi v roce 1918, kde píše: *Kéž za dalších převratů se může kněžstvo i lid pevně seskupit kolem Vás, aby v lidu věřícím neutkvělo heslo, že při svých vroucích snahách byl od své církve opuštěn. Račte vstoupit v čelo průvodu, jenž by odvracel od lidu duševní mor... Ať se rozezvučí Velehrad, ať zazáří Svatý Hostýn, když Olomouc váhá!*

Jako čestný, přímý a neoblomný člověk dal v roce 1950 najevo svůj nesouhlas s nastupujícím komunistickým režimem a za to mu hned stát snížil důchod na minimum, takže se dostal do těžkostí, které trpělivě snášel. Přátelé mu však po čase vymohli zlepšení důchodu.

Ing. Truhlář o něm napsal: *Byl bodrý člověk s pohotovým a břitkým humorem, s výrazným sklonem k ironii, pracovitý, houževnatý, vytrvalý a důsledný. Měl smysl pro hospodárnost. Byl hrdý, nesmlouvavý a nekompromisní. Přísný, nejvíce na sebe. Provinění nerad promíjel. Odpouštěl snad jen ve zpovědnici. Cokoliv dělal, činil s neobyčejným nasazením. Vystupoval vždy důstojně, energicky, ale skromně.*

Překvapivé bylo pro mne nadšené svědectví o katolickém knězi a vynikajícím vědci od univerzitních funkcionářů, kteří se přece ve školách učili o náboženském tmářství a museli mít těžkosti, pokud zastávali takzvaný nevědecký názor. I oni mohli mít přece ve školním posudku, co napsalo gymnázium v doporučení k vysokoškolskému studiu mně: *Světový názor, který zastává, mu zásadně brání v hlubším poznání přírodních věd. Proto ke studiu nedoporučujeme.*

Naštěstí Bůh se ve své štědrosti lidmi omezovat nedá.

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

Hlasům národa zaslal:
John Novotný z Kanady

Cikánky

Nejde o cikánky, které někdy znenadání se objevily někde na vesnici a hospodyňky hned běžely zavřít slepice a kuřata do kurníku, aby některá z nich nezmizela v široké barevné sukni cikánky.

Moje cikánky byly housle od neznámého cikánského houslisty a to byly moje první housle, na kterých jsem se učil hrát a několik roků jsem na nich i hrál. Tyhle cikánské housle měly krásný tón, ale na první pohled by žádnou cenu nevyhrály. U kobylky měly vrstvu kalafuny, kterou jsem se snažil marně očistit. Ze začátku mi to nevadilo, až můj učitel hudby, bývalý vojenský muzikant, který hrál v dechovce na činely a ve štrajchu, neboli smyčcovém orchestru na housle, když byl na penzi, založil si ze svých bývalých žáků malý smyčcový orchestr. Hrávali jsme hlavně na Vánoce a okolo Vánoc a to nejprve v katolickém kostele, ale i v jiných kostelích, kam nás pozvali.

První housle hráli dva nejlepší houslisté, gymnazista Luděk Lukeš a posluchač učitelského ústavu Honza Hušek a také Vlastimil Šádek. Jednou mne znenadání vyzval pan Zálabský, abych šel také hrát první housle společně s Lukešem, Huškem a Šádkem. Nevím, jestli to bylo proto, že jsem už dobře hrál, ale vím, že jednou za války maminka koupila v židovském obchodě u Bondyho látku na šaty ještě dříve než odvezli Bondyho do Terezína - koncentračního tábora.

Náš učitel, pan Zálabský, aby si k tomu vyučování přivydělal, dělal také krejčího. Prostě zkracoval kalhoty a dělal menší předělávky. Maminka, aby mu dala také něco vydělat a možná také asi proto, že mě posadil v orchestru k prvním houslím, dala mu tu látku od Bondyho, aby mi ušil nové šaty.

Pan Zálabský mě vůbec neměřil, ale jen dal na podlahu noviny a řekl mi, abych si na ně lehl. Já jsem koukal celý vyjevený, co se bude dít. Pan Zálabský vzal křídu a obtáhl moje tělo na noviny. Čekal jsem asi 14 dní, jak to dopadne. A věřte mi to nebo ne, ušil ty šaty na jedničku. Teď jsem měl nové šaty, ale pořád ještě staré housle bez lesku, cikánky.

Někdo mi poradil, že v Chrudimi je známý mistr houslař Prokop a tak jsem se tam rozjel. Mistr Prokop zahrál na moje cikánky několik tónů z nějaké písně a tón mých houslí se mu líbil, že jsem nemusel ani nic doplácet a měl jsem nové lesklé housle. Udělal jsem však chybu. Ty nové lesklé housle neměly ten krásný tón jako cikánky, až jednou... Co se nestalo!?

Jel jsem jednou u nás doma v Jičíně na kole od pošty dolů směrem k biografu „Český ráj" a ty nové lesklé housle jsme držel v ruce u řídítek. Co se však nestalo. Řemínek u futrálu, totiž u pouzdra na housle, se mi přetrhl. Pouzdro se otevřelo, housle bouchly o zem a rozsypaly se po ulici a já jsem ještě přejel přes ně na kole. Byla z nich jen hromádka třísek. Slzy mi kapaly po tvářích, že jsem ani dobře neviděl, jestli jsem ty třísky všechny posbíral, ale asi ano.

Ve Valdickém zámku žil starý umělec - řezbář, jehož jméno jsem už zapomněl. Nakonec jsem se k němu s tou hromádkou třísek vypravil. Když se mě zeptal, jestli jsem ty třísky z houslí všechny sebral a já jsem ho ujistil, že ano, řekl mi, že to všechno slepí a potom nalakuje a housle budou mít ještě lepší tón než nové. A měl pravdu. Vzalo mu to asi měsíc, než mi slepené a pěkně nalakované housle vrátil a skoro nic za to nechtěl.

Horší to bylo s tím, co řeknu mamince, když jsem přijel domů bez houslí. Myslel jsem, že malá lež není velký hřích a tak jsem jí řekl, že jsem si nechal housle v kostele u svatého Ignáce, kde zase budeme hrát. Maminka nebyla katolička, byla českobratrského vyznání a tak jsem doufal, že možná neví, že každý den není zpívaná mše svatá. Asi to věděla, ale vím, že nic neříkala. Vím také, že když jsem ty slepené housle přinesl domů, náš dům byl opět plný zpěvů a tklivé hudby, jako kdybych hrál na ty moje zamilované cikánky.

Doufám, že přes tu malou lež, ten malý hřích se nakonec do nebe dostanu a nebo že aspoň před nebeskou bránou budu stát a mé milé mamince tam budu na housle hrát...

Dělat číšníka nebyla žádná legrace

Ejhle příběh se skutečně stal, když jsem si šel přivydělat v době studií jako číšník o letních prázdninách do Lázní Bělohradu. Jelikož jsem byl z hospody, věděl jsem, jak se mají obsluhovat hosté a potom v době, kdy jsem chodil do reálky, jsem byl doma zapsán jako číšnický učeň a později, ještě než jsem začal studovat na vysoké škole, jsem se podrobil číšnickým zkouškám v Praze.

A tak, jednou v roce 1946, když se všichni studenti z Masarykovy koleje rozběhli o letních prázdninách hledat si místo buď v uhelných dolech nebo továrnách, já jsem se rozhodl zažádat si o místo jako číšník v Lázních Bělohrad.

Místo jsem dostal. Bylo tam již několik číšníků a všichni měli v jídelně své rajóny, každý deset stolů. Také mně přidělili deset stolů. První, co jsem udělal, bylo, že jsem šel ke květináři, kde mi půjčili 10 váz a do každé jsem koupil kytici krásných květin. Když mi květinář dovezl vázy i květiny, ostatní číšníci se mi smáli, že na stole není dost místa pro talíře s jídlem a já že tam ještě přidám vázu s květinami. Absolutně se mnou nesouhlasili a hned mi oznámili, že se se mnou nebudou dělit o spropitné. Když však viděli, že moje stoly byly co nejdříve obsazeny a že květina na stolech přitahuji šaramantní hosty, věděli, že chybili.

Všichni hosté byli ke mně velice štědří a při placení mi vždy dali velké spropitné, zvláště jedna milá paní z Uherského Hradiště, která tam byla se svou sličnou dcerou, která se právě vrátila po roce studií z Francie, ze Saint Germain, s kterou jsem si mohl zopakovat svou středoškolskou francštinu, ale zdaleka jsem na ni nestačil.

Asi jsem se víc líbil mamince než dceři, protože na mě pořád mluvila a jednou mi řekla, že nevypadám jako číšník. Já jsem se lekl, neboť jsem myslel, že jsem ji třeba polil polévkou. „Nebojte se, nepolil jste mě, ale chováte se docela jinak a to se mi líbí." Nakonec mě požádala, zdali bych vzal její dceru do „Bažantnice", kde hraje k tanci výborný orchestr. Když platila, dala mi velké spropitné, že jsem se skoro styděl to vzít.

Po několika večerech v „Bažantnici", sotva jsem vstoupil se svou partnerkou na taneční parket, muzikanti, také študáci, vždy začali hrát: „Blondýnky něžné, vás mám tak rád..." A já ji měl také opravdu rád. Škoda, že ta sezóna utekla tak rychle a skoro bez úrazu. Až jednou...

Byla to však moje chyba. Ti profesionální číšníci roznášeli jídlo okolo stolů v plné rychlosti a vždy udělali krásnou zatáčku, že bylo radost se na ně podívat. Prostě, uměli to roznášet v letu. Já je chtěl napodobit a jednou, když jsem nesl nějaké paní koláčky na podnose a udělal jsem také v letu pěknou zatáčku, koláček udělal z podnosu „žabku" a přistál jedné hezké mladé paní mezi nohama na klíně. Rychle jsem přiskočil a šáhl jsem té paní mezi nohy, abych ten koláček vylovil, než to ti rošťáci číšníci budou vidět a budou se mi smát. Ale asi to viděli a i jiní, neboť hned celá jídelna zaburácela smíchem.

Lubomír „Lu" Hromádka

Z nové knížky: *„Dnes naposled"*, která vyšla v Hlasech národa

Zájemci si mohu knížku objednat přímo u autora:

Mr.Lubomír Hromádka
1650 35th St NW
Washington, D.C. 20007-2360

Of Nietzsche, Feuerbach, and Dark Nights of the Soul

Few people have ever written as penetrating a critique of faith and religion as have Friedrich Nietzsche and Ludwig Feuerbach. "God is dead," Nietzsche declared, "and we are his murderers!" And we murder God, he contends, in subtle ways to which we are entirely blind.

In a vast over-simplification, their critique might read as follows: Faith and religion are, in the end, human projections. We believe in God because we need to, pure and simple. We create God to serve our own needs. We need to believe in God because without a belief in God we cannot deal with the pain, brokenness, inadequacy, and limits within our own lives. We lack the vision and the courage to live without a god; thus the opium of faith and religion. God and religion are drugs we create for ourselves to get us through the pain of life and give us hope for something beyond.

But this accusation is not their major challenge. More challenging is their assertion that we create God because we need to rationalize our choices by putting them under a divine cloak. God isn't just the great opium we ingest to numb our pains and disappointments, God is especially the great rationalization, the great justification, the great sacred permission we need in order to serve ourselves and still be under the illusion that we are serving a higher, sacred cause.

It doesn't take much looking around to see why they say this. Everywhere, it seems, we are manipulating faith and religion for our own benefit. Someone once quipped that God made us in His own image and likeness and we have never stopped returning the favor. Faith and religion rarely work purely. Invariably some human element is very evident within them.

One only has to look at the role religion has played in history to see overwhelming evidence for this. Today, for example, we see every form of violence being justified in God's name, most evident of course in extremist Islam, but hardly limited to that. And we see the same thing everywhere within our private histories. All of us tend to somehow manage to have God on our own terms, in ways mostly advantageous to us, and in ways that let us rationalize our decisions and have God and religion give their stamp of approval.

So what's to be said about all of this? John of the Cross, I suspect, would say that Nietzsche and Feuerbach are 98 percent correct. Most of the time, we are manipulating God and religion to suit our own needs. But... and this makes all the difference... Nietzsche and Feuerbach are 2 percent wrong and, in that 2 percent, God can find the space to flow purely into our lives and religion can find the space to mediate God's presence and truth in purity.

Admittedly, human nature being what it is, we are forever unconsciously trying to fit God to our own needs. We don't easily or naturally let God put a rope around us and take us where we would rather not go. We want God, religion, and truth, but on our own terms. Church-wise, we have the same proclivity. Churches too find it hard to let God put a rope around them and take them to places where they would rather not go. However, at a certain time God puts an end to that by plunging us, individually and sometimes as whole church communities, into what the mystics call a "dark night of a soul." What is this?

What happens in a "dark night of the soul" is that both our imaginations and our hearts are emptied and dried of all meaningful thoughts and feelings about God. We are driven to our knees in helplessness and find ourselves in a state where all our efforts to capture God in our imaginations and in our feelings are futile. Try as we might, all of our former thoughts, feelings, and securities about God, even our feelings about God's very existence, are now empty and dry and no longer able to serve us. We are left, at the level of thought and affectivity, feeling like an atheist or an agnostic.

But, as Jurgens Moltmann puts it, our faith begins at the exact point where atheists think it must end, in the taste of nothingness, in emptiness, in darkness, and in the complete powerlessness to imagine God's existence or affectively sense God's presence. In that emptiness and powerless-ness, God can finally begin to flow into our lives purely, untainted, unaffected by our own needs, expectations, and imaginative constructs. Our very emptiness, dryness, and imaginative and affective impotence are what render us incapable of manipulating God. We are too weak to taint the inflow of God into our lives. Real faith and real religion begin there.

When we are completely down-and-out in terms of our own faith and religious securities, God can finally begin to mold us in His image and likeness and flow into our lives pure and untainted.

by Father Ronald Rolheiser, OMI
The Observer August 12, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Prague - Josefov (1)

"In us all it still lives - the dark corners, the secret alleys, shuttered windows, squalid courtyards, rowdy pubs, sinister inns... the unhealthy old Jewish Town within us is far more real than the hygienic town around us" (Franz Kafka 1883 - 1924)

As a German among Czechs, a Jew among Germans and an agnostic among Christians, Kafka lived in a continuous state of alienation and "Angst" throughout both his childhood and adulthood while the Jewish quarter was undergoing massive transformation known as "asanace" (sanitization) of the Prague ghetto. At the end of the 19th century the Habsburg Empire experienced great economic growth which triggered off a strategy to turn Prague into a beautiful metropolis modelled after Paris. The urban slum clearance, begun in 1893, reduced the putrid neighborhood to rubble and replaced the dilapidated hovels with opulent five story mansions. The Jews, the poor, the gypsies and the prostitutes were removed so that area would become a desirable residential quarter.

Historians place the first Prague Jewish settlements into the tenth century. In 1096, at the time of the first crusade, the first recorded "pogrom" took place, an event which some chronicles refer to as the "First Holocaust" that was followed by another in 1142. These catastrophes prompted the Jews to relocate to a new settlement from the left bank of the Vltava to around what is now Pařížská Boulevard on the east bank. Here they formed a closely knit "Jewish town" within Staré město during the 12th century. It wasn't until much later that Jews were actually confined in a walled "ghetto", a term which was coined in Venice several centuries later. In the ghetto the Jews were segregated from the rest of the town and subjected to a curfew along with laws restricting their choice of profession to usuary and the rag trade. In addition they were required to display some form of visible identification such as a cap or badge or certain type of hairdo. In 1262 King Přemysl Otakar II issued a Statuta Judaeorum which granted the Jews their own religious and civil self – administration. In reality the Jews remained the personal property of the kings, some of whom in later years used their power to extort money from them. In 1389, during one of the worst pogroms, over 3.000 Jews were massacred over Easter, some while seeking sanctuary in Staronová synagoga (Old - New Synagogue). In 1541 a huge fire spread from Hradčany to Malá Strana and a Jew was tortured to confess the crime. The Bohemian Estates persuaded the Emperor Ferdinand I to expel all Jews from Prague. In the end a small member of Jewish families were allowed to stay.

During the reign of Rudolf II (1576 – 1620) it was a time of economic prosperity for the Jewish community and its population increased to some 10,000, making it the largest Jewish community in the Diaspora. The Jewish mayor Mordechai Maisel became Rudolf's minister of finance and one of the richest men in Bohemia. His money bought and built the Jewish quarter, a town hall, a bath house, street pavements and several synagogues. This was the golden age of the ghetto: the time of Rabbi Löw, the conservative rabbi of Prague, best remembered as the legendary creator of Golem, a giant servant made from the mud of the Vltava, who was brought to life when Rabbi Löw placed a shem (a tablet with a magic Hebrew inscription) in its mouth. (The word golem means an animated unformed matter in Hebrew and the tablet's inscription was based on the mystical text from the Kabbala.)

Amid the violence of the Thirty Years' War the Jews enjoyed an unusual degree of protection from the Emperor Ferdinand III (1637 - 1657) who was greatly dependent on their financial wisdom.

In 1648, Prague's Jews, along with the city's university students repaid the emperor by driving back the marauding Swedish troops on the Charles Bridge. However, the Jews of Prague suffered a definite setback in 1744 when Empress Maria Theresa used the Jewish community as a scapegoat for her disastrous war against the Prussians, and ordered the expulsion of all Jews from Prague. She allowed them to return four years later only after much pressure from merchants and tradesmen. It was the enlightened Emperor Josef II (1780 - 1790) who lifted most of the restrictions imposed on the Jewish residents. His Edict of Tolerance in 1781 ended the dress codes, unblocked barriers to education to all non-Catholics and removed the gates from the ghetto. In 1850 the Jewish community honored this emperor by officially naming the ghetto Josefov or Josefstadt.

The Statue of Rabbi Löw by L. Šaloun from 1910

In our next article we shall explore in detail the synagogues, the town hall and the Old Jewish Cemetery of Josefov.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Josefov: View of the Jewish Town Hall

